

KŘESŤANSTVÍ TŘETÍHO VĚKU

Jiří Holfeld

Pokus o nástin základních myšlenek Poselství Grálu

Díl 1.

1987

Obsah

Introit.....	3
Předmluva.....	3
I. STVOŘITEL.....	5
1. Důkazy Boží existence	5
2. Abd-ru-shin hlásá osobního Boha	6
3. Touha po Bohu a poznávání Boha	7
4. Transcendence, blízkost a všudypřítomnost Boží	9
5. Svatá Trojice Boží	12
II. STVOŘENÍ.....	15
1. Přehled stvoření.....	15
- SVATÝ GRÁL - symbol nejčistší božské lásky, východisko Boží síly (383).....	16
- BUDIŽ SVĚTLO !	16
- PRADUCHOVNÍ ŘÍŠE	16
- DUCHOVNÍ ŘÍŠE.....	17
- KRUH BYTOSTNÉHO.....	17
- HMOTNOSTI	18
2. Nauka Grálu o stvoření je dovršení biblického učení	19
3. Člověk ve stvoření, jeho původ, cesta a cíl	22
3.a. Původ a cíl	22
3.b. Duchovní smrt	23
3.c. Reinkarnace, zákony stvoření a odpuštění hříchů	26
3.d. Boží Láska nabízí odpuštění všem	35
3.e. Koruna věčného života	38
Upozornění pro čtenáře mých prací.....	40

Introit

Přišla ona doba, po níž mnohá staletí toužili osvícení duchové křesťanské éry, nastal věk Ducha svatého.

Vstupujeme do začátku tisícileté říše, abychom se učili u Toho, jehož pověřil a vyslal Bůh Otec. On mu dal plnou moc zvěstovat lidstvu evangelium o svaté dokonalosti Boží vůle.

To je ta doba, kdy smíme, milostí Boží posilováni, hlouběji porozumět smyslu svého bytí i smyslu trvání celého díla Božího, kdy smíme poznat, z jakých kvádrů, pradávných, diamantově tvrdých ale plných krystalového třpytu, je postaven chrám Boží vůle, a co tvoří sloupy nesoucí klenbu Božího díla.

To je ta doba posvěcená příchodem Zaslíbeného, kdy světlo Pravdy prozáří i poslední úkryty temna a ukáže cestu do světlých výšin všem lidem na zemi i v zásvětí, všem, kteří ji dosud nenašli v radostné, osvobozující Zvěsti Syna Božího nebo jimž chybělo plné přesvědčení.

To je ta šťastná doba, v níž Duch svatý oslavil Syna Božího a dovršil jeho spasitelské dílo. Je to radostná doba pro všechny, kdo touží po následování Krista, kdo usilují o dobro a kdo se nepovyšují, nýbrž znají svou lidskou slabost a nehodnost před Božím zrakem.

Je to ona vážná doba posledního rozhodnutí, kdy Duch Pravdy varovně napomíná ty, kteří se odvracejí od Boha a od Krista, i ty, kteří, neznajíce světlou cestu ukázanou Božím Synem, nechtějí slyšet dokonce ani hlas svědomí v sobě a svá srdce zatvrdili proti svému bližnímu.

To je ta doba soudu nad nevěrným služebníky Páně, kteří znají jenom sebe a zapomínají na Dárce všech milostí. Meč Božího soudu hrozí především těm, kdo rouhavě odložili své lidství, kdo vědomě v sobě zasypali čistou duchovní jiskru, svévolně se postavili svými činy proti Bohu a porušují krásu a harmonii jeho díla svou neláskou a zlobou.

Přiblížil se čas, kdy Duch svatý sjednotí všechny věrné následovníky Syna Božího, dokončí sjednocení, které nebylo možné před příchodem třetího věku. Duch svatý sjednotí Ježíšovy učedníky svým světlem Pravdy.

Jak uvítat, jak pozdravit tuto dobu, jak projevit dík Bohu za nově darované osvícení lidstva přítomností Božího Světla na zemi, přítomností tak podivuhodně uskutečněnou v čase a prostoru? Čím projevit Bohu vděčnost za poznání Slova Pravdy, za milost, že světil do našich srdcí víru v inkarnaci Ducha Pravdy?

V této tak milostiplné době přijmi, Otče svatý, nás, kteří se Ti chceme cele dát. „Tobě obětujeme celé své bytí,“ je naší neustálou modlitbou.

Přijmi, nebeský Otče, také naše díkuvzdání a radostnou snahu mít stále na paměti, že Ty i Syn i Duch svatý jedno jste, že jediný je i Tvé Zjevení, v Tvém plánu spásy nám dávané postupně podle možnosti našeho pochopení.

Přijmi, ó Pane, náš dík za občerstvující chléb, který nám posíláš až do hlubin hrubohmotnosti jako znamení své lásky k nám, a nedej, aby se nám ho někdy nedostávalo. Tvá pomoc kéž zůstává stále s námi. Amen.

Předmluva

Následující spis se zabývá především naučnou částí obsahu knihy „Ve světle Pravdy“, Poselství Grálu od Abd-ru-shina. Někdo se možná podiví, proč nazývám vědění čerpané z Abd-ru-shinova Poselství *křesťanstvím*. Z etymologického hlediska je „křesťan“ slovo odvozené od jména *Kristus*, nikoli od jména „křesť“. V syrské Antiochii byli již v apoštolské době Kristovi vyznavači nazýváni „christiano“, to jest kristovci, křesťané. Křesťané tedy nejsou ti, kdo byli pokřtěni, ale ti, kdo jsou následovníci Kristovi, kdo věří, že v Ježíši přišel na zem Kristus, Syn Boží. Protože právě to učí také Poselství Grálu, lze přesvědčení na něm založené chápat jako křesťanství, jako křesťanství *dovršené* poselstvím Ducha Pravdy. Ještě lze dodat, že slovo „křesť“ je jen v češtině odvozeno od jména „křesťan“, zatímco v jiných jazycích tomu tak není. V řečtině je pro křesť výraz *baptisma*, to zn. ponoření, podobné slovo je i ve francouzštině a angličtině, v němčině je křesť *die Taufe*, zatímco křesťan je *der Christ*.

Myšlenka *třetího věku* vyvstala v Evropě v době, kdy se projevovala neschopnost středověké církve zjednat obnovu Kristova odkazu a nápravu mravů. Vynořila se naděje, že obnovu přinese nový věk Ducha svatého. Jako první zastával tento názor opat Jáchym z Fiore (cca 1130-1202). Herbert Vollmann o něm píše: „Vnitřním osvícením dospěl k poznání tří věků, které jsou spojeny s Boží trojjedností. Věk Otce měl začínat Abrahámem a trvat až do doby těsně před Kristovým narozením. Potom přišel věk syna Božího, Ježíše. Po něm bude následovat věk Ducha svatého, věk, který přináší splnění slov Zjevení Janova 14,6-7 ...Také splnění slov Pavlových: „Až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno“ (1K 13,10) viděl Jáchym z Fiore ve věku Ducha svatého“ (Ein Tor öffnet sich, 1983, s. 213) Učení Jáchyma z Fiore ovlivnilo patrně i Milíče z Kroměříže a za své je v osvícenské podobě přijal G. E. Lessing a Josef Dobrovský. Lessing viděl pochybení Jáchyma z Fiore jen v tom, že očekával třetí věk příliš brzy.

„Tak přichází nová doba s mocnými změnami a převraty... Obrat dob zahajuje novou epochu na zemi, v níž nebude již vládnout člověk, nýbrž jedině Duch svatý. On jest Ježíšem zaslíbený Syn Člověka, Boží vůle sama, Utěšitel, Duch Pravdy, který zvěstuje „věčné evangelium“, jak je nazývá Janovo Zjevení (14,6), a o němž již Ježíš pravil: „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec“ (Mt 24,14). Konec staré a začátek nové doby“ (H. Vollmann, Ein Tor öffnet sich, s. 217).

O nové době Abd-ru-shin napsal: „Tak bude tisíciletá říše *školou pro lidstvo*, ve které se má učit, *jak* má v tomto pozdějším stvoření žít, *jak* myslet a jednat, aby jemu příslušející úlohu také řádně splnilo a tím mohlo být samo šťastné“ (183). Tato míruplná doba nastane, jestliže lidstvo neselže a vyvolí-li život, nikoliv sebezničení.

Tolik k titulu spisu. A nyní co je jeho účelem a komu je určen? Abd-ru-shin mluví o nutnosti „sestavováním vyhledávat úplný obraz“ z Poselství na každou z našich otázek a tak nám dovoluje systematickou práci. „Svým Slovem Poselství dávám vám dokonalou stavebnici s nejlépe vybroušenými drahokamy, abyste jich sami mohli používat k sestavování. Jsou předem přesně uzpůsobeny pro všechno, čeho je vám třeba. Sestavení musíte však provést sami, neboť tak je to chtěno!“ (1027). A takovým pokusem chce být i tento spis.

Poselství Grálu samo není nábožensko-filosofický systém ani nové náboženství, nýbrž oslovení člověka Bohem a zjevení Pravdy, které se obrací k jednotlivci, na to je třeba stále pamatovat.

Spis „Křesťanství třetího věku“ je jako pomůcka určen těm dlouholetým vyznavačům učení Grálu, kteří se umějí orientovat i v Bibli a jsou schopni hlásat Ducha Pravdy mezi následovníky Syna Božího, eventuálně i vyvracet mylné námitky představitelů církví. Třeba ne dnes, ale možná již zítra. Otcem, smím-li to tak říci, všech takových hlasatelů a obránců Poselství Grálu je patrně bývalý protestantský farář Erich Wendland, jehož druhý spis „Kristovo poselství a jeho dovršení“ nese podtitul „*Stanovisko k odmítání Poselství Grálu církvemi*“. Tímto názvem jeho vynikající, nedocenitelné a provzdy v tomto oboru základní průkopnické knihy je částečně dán i účel mého spisku.

Abd-ru-shin ovšem nechce, abychom namáhavě vylamovali kvádry z hradeb dosud až příliš opevněných tvrzí velkých církví a jiných duchovních a světonázorových velmocí anebo se doprošovali přízně lhostejných lidí konzumní nespolečenské a sobecké společnosti. Chceme především působit beze slov svým jednáním a příkladem života, chceme projevovat lásku všem bez rozdílu, našim spolukřesťanům i těm, kdo dosud nevěří. A hlásání nebo obrana, čili „zaujímání stanoviska“? To snad jenom jako holubice vysílané se vzkazem nad příliš uzavřené tvrze, v naději, že je nesestřelí nelaskavá ruka, nýbrž že budou poznány jako holubice, jako holubice nové doby...

J.H.

Čísla v závorkách značí stranu knihy „Ve světle Pravdy“ od Abd-ru-shina, vydání v jednom svazku 1979.

I. STVOŘITEL

1. *Důkazy Boží existence*

Abd-ru-shin nepodává složité filosofické ani teologické důkazy Boží existence, nýbrž ukazuje *cestu*, jak dojít k neotřesitelnému přesvědčení o jsočnosti Boží.

V úvodu svého spisu „Ve světle Pravdy“ Abd-ru-shin vyzývá: „Bud'te živými v divuplném stvoření svého Boha!“ /7/. Kdo neměl dosud víru v Boha, ten ji může najít při uskutečňování dobra: „Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se dodat svým myšlenkám čistotu, ten již našel cestu k Nejvyššímu!“ /11/. Jindy je to utrpení nebo radost, které nás probudí z nevěry: „Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily, aby vyburcovali k duchovnímu probuzení. V jediné vteřině bývá pak člověk osvobozen od veškeré nicotnosti všedního života, a ve štěstí i v bolesti vycit'uje spojení s Duchem, který proudí vším, co žije“ /29/.

Zjištění, že všechno ve vesmíru má svou *příčinu*, je první krok k poznání jsočnosti Boží. Protože existuje vesmír a je udržován v činnosti spolu se zákony, jimiž je řízen, musí existovat i jeho Stvořitel a Udržovatel: „Bůh je síla, která udržuje v činnosti přírodní zákony, síla, kterou dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž *účinky* musí každý vidět, cítit, pozorovat denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, jestliže je *chce* vidět. Musí je vidět v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, který se prodirá z pupenu ke světlu“ /42/.

Chtěl-li Abd-ru.shin podat pomocnou ruku i lidem, kteří dosud nevěřili v Boha, musel *nejprve* mluvit o síle udržující stvoření a zákonitost v něm. Není to však míněno ve smyslu pantheismu, jak vyplývá z dalších přednášek. V pořadí přednášek knihy ve světle Pravdy - Poselství Grálu spočívá vedení člověka od jednoduššího poznání ke složitějšímu. Proto v pozdějších přednáškách se již mluví o Bohu jako o *původci* síly: „Bůh svou živou silou udržuje stvoření“ /620/. Jinak vyjádřeno: „Vyzařování však není Světlo samo!“ /616/.

Základní cesta vedoucí k přesvědčení o Boží existenci vychází z našeho pozorování a citlivého vnímání krásy světa, zákonitosti a účelnosti v přírodě a v celém vesmíru. Proto Abd-ru-shin říká: „Celé stvoření je řečí Boží. Máte se vážně snažit, abyste se ji naučili číst, což není tak těžké, jak si myslíte“ /208/.

Přesvědčení o jsočnosti Boží vyrostle a pevně zakořeněno jen tam, kde člověk v mnohých prožitích našel v existenci své a v existenci světa hlubší smysl a poznal cíl, k němuž existence světa spěje. To je souznačné s poznáním všeobslhlé Boží vůle: „Abyste však také mohli stoupat vzhůru, musíte především mít v sobě touhu po čisté, světlé říši Boží! *Touha* po ní nese ducha vzhůru! Proto *myslete* neustále na Boha a jeho vůli! Netvořte si však sami o něm obraz! Musel by být nesprávný, neboť lidský duch nemůže chápat pojem Boha. Proto je mu dáno pochopit *vůli* Boží, kterou musí poctivě a pokorně hledat. *Najde-li tuto vůli, poznává v ní Boha!* To je jediná cesta k němu!“ /729/. Tento Abd-ru-shinův výrok a následující dva jsou asi tři vrcholy učení Grálu o Bohu.

Abd-ru-shin nepodává matematické důkazy existence Boží, ty nejsou možné tam, kde jde o Prapříčinu všeho bytí. Máme hledat v sobě a dívat se kolem sebe. Boha potom smíme přijmout do svého srdce jako živou jistotu, i když nám jeho vlastní podstata musí zůstat tajemstvím. Abd-ru-shin na závěr přednášky „Život“ pravil: „O Světě samém, o Bohu, přitom nemluví. Je pro mne příliš svaté! Mimo to by přece člověk nikdy nemohl Světlo pochopit. Musí se na věky spokojit s tím, *že Bůh jest!*“ /624/.

Další ze slov, která jako ta nejzávažnější mohl nám Abd-ru-shin říci o Boží existenci, je patrně tento výrok: „Bůh jest Život! Jedině on! Všechno ostatní je jenom následek pohybu, který vzniká teprve tlakem vyzařování Života“ /676/. Pohyb ve stvoření je důsledek jsočnosti Boží.

Některá náboženství Orientu a starověcí řečtí filosofové se přiblížili víře, že původce všeho pohybu je Bůh. Indické Upanišády, i když v podstatě pantheistické, znají tato slova: „On pohybuje všemi věcmi, ale on sám je nepohnutý, je blízký i vzdálený současně, je ve všech věcech, a mimo všechny věci... On je Život, Slovo, Duch, Skutečnost, Nesmrtelnost“ /Mundaha-Upanišáda 2,2,2/. Řecký filosof Plato mluvil o Bohu jako o nejvyšším dobru. Jeho žák Aristoteles učil, že musí existovat na hmotě nezávislý „nejvyšší nepohyblivý“, protože ve světě existuje pohyb. V souhlase s Aristotelem později i Tomáš

Akvinský z pohybu ve světě vyvozoval existenci Boha jako nepohyblivého původce všeho pohybu. To byl v jeho scholastické filosofii jeden z pěti důkazů Boží jsočnosti.

Také existence přirozeného mravního zákona, hlasu našeho svědomí, vedla od pradávna i primitivní národy k myšlence, že musí existovat nejvyšší bytost, která do nitra lidí vložila vědomí mravního zákona. Moderní etnologická, archeologická a jazykozpytná bádání dokazují správnost teorie, že již od počátku patří k duchovnímu pokladu lidstva idea jediného Boha. Tato původně dětsky čistá víra v Boha se později zatemnila prvky mythickými a magickými. Dnešní národy na nejnižším stupni civilizace v Americe, Asii, Africe a Austrálii mají velmi čistou ideu jediného Boha, stvořitele světa a mravního zákonodárce /W. Schmidt/.

Víra v Boha ve starověkých filosofických učeních a v náboženstvích primitivních i pokročilejších národů byla ovšem nedokonalá. Proto Bůh zjevil sám sebe lidem přímo na začátku tří hlavních epoch duchovního vývoje lidstva. Bylo to zjevení Starého zákona, později zvěst Syna Božího Ježíše Krista, a naposledy v době zcela nedávné mluvil k nám Bůh ústy Ducha Pravdy. Stejně jako Ježíš ani Abd-ru-shin nepodává důkazy o Boží existenci jinak než tím, jak se Bůh sám skrze něho projevuje Božími znameními, a především také vede nás i on moudře od stupně ke stupni až tam, kde nás čeká radostná jistota viry v Boha, přesvědčení o nebeském Otci, Stvořiteli a Udržovateli všeho, jehož moudrost řídí svět.

2. *Abd-ru-shin hlásá osobního Boha*

Bůh je v Poselství Grálu chápán jako osobnost, jako *bezbytotná osobnost* /911/, nikoliv jako pouhá neosobní síla ve vesmíru nebo nad ním. Bůh není bytost, protože podle výkladů Poselství Grálu bytost může být jen stvořená, zatímco Bůh je bezbytotný /wesenlos/ a nezávislý /unabhängig/: „Bytotné /wesenhaft/, tedy to, co se objevuje ve viditelných formách a co je proto schopné zobrazení, je *všechno* kromě Boha. Jedině Bůh sám je bezbytotný“ /766/. „Bezbytotné je tedy to, co jediné je nezávislé, zatímco všechno ostatní je na bezbytotném v *každém ohledu závislé* a proto se označuje jako bytotné. Patří k tomu i všechno duchovní a právě tak i všechno božské. Bezbytotný je však jediné Bůh“ /911/. Abd-ru-shin zde poukazuje na přesnou hranici mezi nezobrazitelným a nezávislým Bohem a ostatním jsočnem, zformovanými a na Bohu závislými tvory.

V učení Grálu není tedy obsažena víra v neosobní božskou sílu ani ztotožnění Boha se světem /pantheismus/. Poselství Grálu učí, že mezi Bohem a světem je rozdíl v *podstatě*, a že Bůh je bezbytotný a proto nezobrazitelný osobnostní Subjekt.

Podle Poselství Grálu není tedy Bůh pouhá předmětná síla, nýbrž její *Dárce*, tedy *osobnost*. Protože je Bůh osobnostní Subjekt, je k němu možný osobní vztah já - Ty. To lze snadno vyvodit z Abd-ru-shinových slov o modlitbě i z textu modliteb Grálu.

O modlitbě praví Abd-ru-shin kromě jiného toto: „Lidé, kéž byste se uměli konečně správně modlit! Skutečně modlit! Jak bohaté by bylo potom vaše bytí. Neboť v modlitbě spočívá největší štěstí, jehož se vám může dostat. Povznese vás do nezměrných výšek, a oblažující cit štěstí bude vámi proudit... Jest jenom *jeden*, jemuž smíte zasvětit své modlitby: *BŮH!* V posvěcených okamžicích přistupujte k Němu s posvátným citem, a předložte Mu všechn dík, který váš duch dovede vytvořit! *Jenom na Něho samého* se obračejte v modlitbě, neboť Jemu jedinému patří dík a Jemu jedinému patříš ty sám, človče, protože i Jeho velikou láskou jsi mohl vzniknout!“ /889n/.

O úvodním zvolání modlitby Otče náš Abd-ru-shin říká: „V tomto volání je obsaženo vaše upřímné ujištění: ‚Uznávám, ó Bože, všechna Tvá otcovská práva nade mnou, a chci se jim s dětskou pokorou podřídit! Tím také uznávám, Bože, Tvou všemoudrost ve všem, co mi přinese Tvé určení, a prosím, abys rozhodl o mně tak, jako otec o svých dětech! Zde jsem, Pane, abych Tě slyšel a byl Tebe dětsky poslušen!‘“ /307/.

Také v modlitbách Grálu je vyjádřen náš osobní vztah k Bohu. „Tvůj jsem, Pane! Můj život má být jenom díkem Tobě. Přijmi milostivě toto mé chtění a daruj mi k tomu i dnes pomoc své síly.“ Tak zní ranní modlitba. Bůh je dárce síly, nikoliv neosobnostní síla. Podobné jsou i další modlitby, modlitba večerní, modlitba před jídlem a při pobožnosti. V modlitbě „Věřím ve Světlo“ říkáme mimo jiné: „Před Tebou se skláním v pokoře a Tobě obětuji celé své bytí...“. Obětovat své bytí můžeme jenom

osobnostnímu Bohu, který jako osobnost jediný může naši oběť přijmout, zatím co nějaká pouze neosobnostní síla by to učinit nemohla.

Poselství Grálu nám doporučuje modlit se především vlastními slovy, ano i beze slov, a vždy předkládat Bohu v modlitbě jenom to, co cítíme /300/.

Náš osobní vztah k Bohu se má stále prohlubovat promýšlením Božího Slova, kontemplací, modlitbou a v poslední řadě činy ve vědomé službě Bohu.

3. Touha po Bohu a poznávání Boha

Již biblické poselství hlásá nesmírný *odstup*, který je mezi tvorem a Stvořitelem. Ve Starém zákoně Hospodin praví Mojžišovi: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu“ /Ex 33,20/. V Novém zákoně říká evangelista Jan: „Boha nikdo nikdy neviděl“ /J 1,18 a 1 J 4,12/, a „Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je od Boha, viděl Otce“ /J 6,46/. Od Boha je jenom Syn Boží a Duch Pravdy, Duch Svátý. Eucharistická modlitba katolické mše obsahuje v závěru prosbu: „Splň naši naději, že s nimi (tj. s našimi zemřelými bratry a sestrami) budeme v tobě věčně žít a vidět tvou slávu...“ Zde je výslovně řečeno: vidět tvou *slávu*. Vidět Boží slávu neznamena vidět Boha samého, neznamena to vidět Světlo přímo a bezprostředně.

Stejně tak se i v Poselství Grálu mluví o tom, že žádný tvor nemůže vidět Boha, dokonce ani věční praduchovní v ráji: „Věční si přitom plně uvědomují blízkost svého velikého Boha, v jehož síle stojí, ale současně považují také za samozřejmé, že jsou na své největší výši a že se nikdy nemohou státi schopnými uzřít Boha“ /107/.

Nemůže-li žádný tvor Boha *vidět*, neznamena to, že by jej nemohl *poznávat*. Poznání Boha je možné a dokonce Světlem chtěné. Starozákonní Kniha moudrosti zná cestu k tomu, cestu, která je stále otevřená: „Nebot' z velikosti a krásy tvorstva srovnáním lze poznat jejich stvořitele“ /Mdr 13,5/. Naše poznání Boha se tedy zakládá na obdobnosti, analogii. Apoštol Pavel říká: „Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu“ /Ř 1,20/. Na základě tohoto výroku se praví ve věroučné konstituci „Slovo Boží“ z 2. vatikánského koncilu: „Bůh, který skrze Slovo všechno stvořil a udržuje v bytí, dává ve stvořených věcech trvalé svědectví o sobě.“ Dále se tam říká, že „je možné přirozeným světlem lidského rozumu z věcí stvořených poznat Boha jakožto původce a cíl všech věcí.“

V *Poselství Grálu* je poznání Boha viděno v souvislosti s *touhou* po poznání Boha, s onou touhou, kterou si přinášíme z *ráje*, odkud jsme vyšli jako nevědomé duchovní zárodky. Důsledné učení o původu vlastního já člověka, lidského ducha, v ráji, ve světlé nebeské úrovni, je na půdě křesťanství nové a patří již k zaslíbenému dovršení Kristova poselství.

Touha po Bohu provází lidské duchy při jejich putování životy: „I když jsem již vysvětlil, že člověk nikdy nemůže Boha skutečně *vidět*, protože jeho druh nemá k tomu naprosto schopnost, přece chová v sobě dar *poznávat* Boha v jeho dílech... Vám lidem je dána neukojená touha po poznání Boha. Tato touha je ve vás vrostlá, abyste při svém putování pozdějším stvořením nenalezli klidu. Pro svůj vlastní vývoj smíte proputovat pozdější stvoření, abyste se stali vědomými a učili se plni díky užívat požehnání, které světy pro vás chovají a vám nabízejí“ /749/.

Podle Poselství Grálu z nebeského ráje pochází ona tajuplná touha člověka po Bohu. Ze srdce žalmistova vytryskla ve slovech plných vroucí lyričnosti: „Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízní. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi“ /Ž 63,2/.

Velký křesťanský myslitel a církevní Otec Augustin vyslovil o oné odvěké touze známá slova: „Stvořil jsi nás pro sebe, Pane. A mé srdce je neklidné, dokud nespočine v Tobě“. Obránce křesťanství Tertullianus (okolo r. 200) mluvil dokonce o vědomí Boha: „Duše dostala už při svém zrození jako dar vědomí Boha.“

Touha po Bohu, po ráji a věčnosti je uložena v nitru každého člověka, i když je někdy hluboko skryta. Ona je jakoby dědictví člověka z jeho duchovního domova, z ráje, odkud jsem kdysi vyšli na cestu k plnému sebeuvědomění. Hnacím motivem všeho náboženského úsilí v dějinách lidstva byla právě tato touha.

Nejstarší dějiny jsou poznamenány obšťastňujícím procitnutím k blaženému vytušení Boha jako Otce všeho, co jest. Toto tušení Boha z dětského věku lidstva při stálé touze po dokonalejším poznání Boha - Stvořitele neslo se do dalších tisíciletí prostřednictvím omilostněných, kteří připravovali cestu pro vyšší zjevení Boží. Avšak vlivem pádu člověka do dědičného hříchu nadvlády chladného rozumu dostávaly se národy do slepých uliček modloslužby, orgiastických a krutých kultů a nechyběly ani časté lidské oběti. Původní čistý monotheismus degeneroval a touha po Bohu, vložená od počátku do srdce každého člověka, a dokonce i prvotní víra v jediného Pána a Stvořitele jako mravního zákonodárce dostávala se na scesti.

Boží plán spásy šel však přesto kupředu. Světlo pomáhalo lidem, aby mohl nastat duchovní vzestup. Do dějin lidstva vstoupil izraelský národ, a ten již v době patriarchů vyznával jediného Boha. Izraeli se dostalo přímého zjevení Božího a zjevení Boží vůle ve formě Desatera přikázání. V izraelském národě se původní víra za trvalé pomoci ze Světla udržela až do příchodu Ježíše, Syna Božího, i když se lid občas vzdaloval od Hospodina a byl proroky znovu a znovu burčován k věrnosti. Ježíšovým příchodem byla zasazena hluboká rána starému nepříteli lidí, jehož vliv měl kdysi za následek pád do dědičného hříchu. Ale dějiny spásy i nadále pokračovaly.

Abd-ru-shin říká, že *poznání Boha v jeho dílech je dar* /749/. Tento dar je odpověď Boha na naši touhu po něm. V čem ono poznání spočívá? V přednášce „Řeč Páně“ se vysvětluje, že můžeme porozumět Bohu prostřednictvím jeho stvoření, které je Boží řečí: „Není ani jediné jiné cesty ke spáse, než je ta, kterou zřetelně ukazují zákony Boží ve stvoření! Celé stvoření jest řečí Boží. Máte se vážně snažit, abyste se ji naučili číst, což není tak těžké, jak si myslíte“ /208/.

A jestliže Abd-ru-shin dále říká: „Bůh však mluví k vám svým stvořením. Chcete-li se v něm dostat kupředu, musíte nejdříve poznat tuto jeho řeč“ /209/, pak je tím vyjádřena závislost našeho duchovního vzestupu a spásy na zákonitosti, kterou vložil Bůh do stvoření a kterou apoštol vyjádřil tak lapidárně: „Co člověk zaseje, to sklídí“ /Ga 6,7/. Apoštol zde samozřejmě má na mysli duchovní setbu a sklizeň.

Hlásá-li Poselství Grálu, že stvoření je řečí Boží, nemínil tím, že je to jediná řeč Boží k nám. Ze spisu vyplývá, že řečí Boží je také zjevení Starého zákona, zjevení Pravdy ve Slově Syna Božího a v jeho působení, jako i zvěst Ducha Pravdy.

Přestože můžeme poznávat Boha v jeho dílech, zůstává pro nás nekonečně tajemný. Nade všemi ještě neodhalenými tajemstvími vesmíru bude pro nás Bůh jako původce vesmíru a celého stvoření vždy tajemstvím. O svatém Grálu, „z něhož začal vznik a vývoj všeho stvoření“ /Úkony Grálu na zemi, 1953/, praví Abd-ru-shin: „Lidskému duchu musí tedy svatý Grál zůstat navždy a věčně tajemstvím“ /381/. Je-li pro člověka tajemstvím svatý Grál, úzce spjatý s vyléváním síly Boží do stvoření, pak stejným, ne-li větším tajemstvím musí pro nás zůstat původ této síly, Bůh.

Můžeme na sobě samých prožít velikost Boží lásky a moudrosti, poznat jeho vůli, ale on sám bude pro nás vždy mystériem. Jako nelze hledět do slunce v pravé poledne žhavého červencového dne, tak nemůže tvor vidět přímo svého Stvořitele.

V nebeských výšinách, v ráji, mohou duchové vidět odlesk Boží vznešenosti, slávu Boží. My zde na zemi smíme v posvátných okamžicích cítit Boží blízkost a poznávat Boha ze stvořených věcí, jako především z krásy vesmíru a přírody. Poznávat Boha můžeme také tím, že pochopíme smysl jeho stvořitelského činu a to, co od nás žádá v zájmu zachování krásy, harmonie a neporušenosti jeho díla. Poznáváme Boha, když poznáváme *dobro* jako jediný možný směr našeho konání, pokud chceme být zajedno s úmyslem, který má Bůh se vším, co jest. Můžeme poznávat Boha také v událostech mimořádných i všedních dnů našeho života, v nichž prostřednictvím zákonů Boží vůle zasahuje Bůh do běhu lidských dějin i do života jednotlivce. Je to především zákon zpětného působení, který nám často odhalí Boží vůli a tím přispěje k našemu poznání Boha.

Poznání Boha má však ještě jeden aspekt. Abd-ru-shin učí, že toto poznání a pochopení Boha může jít jenom cestou poznání přírodních bytostí, tedy přes důvěrné a láskyplné sblížení se s přírodou a s těmi Božími služebníky, kteří jsou činní v živé a neživé přírodě. Podle Poselství Grálu jsou totiž projevy živlů pozemské přírody ve vztahu k zformovaným elementárním silám, k bytostem, které hmotu ožívují a řídí děje v ní. Jedna skupina *bytostného* ve stvoření jsou bytosti živlů: „Z vichřů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy“ /Ž 104,4/. Co je v žalmech napovězeno v náznaku, je dopověděno v Poselství Grálu, a to učením o sféře bytostného ve stvoření, k níž patří bytosti živlů, zformované elementární síly. Tito v Poselství Grálu zmiňovaní bytostní to také byli, kdo museli uposlechnout Syna Božího, když uředníci za mořské bouře prosili na lodi Ježíše, aby je zachránil. Ježíš uředníkům nejdříve vytkl ustrašenost a malověrnost, a pak bouři utišil: „Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho. Lidé

užasli a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“ /Mt 8,26n/. Když Ježíš umíral na kříži, byli to také tito bytostní služebníci Boží, kteří stáli za živelním děním doprovázejícím Ježíšovu smrt.

Křesťanští teologové všech dob přemýšleli o podstatě a úkolu andělů, o nichž je řeč v Bibli, a někdy je chápali jako bytosti živlů. Správně vytušili existenci zformovaných bytostných sil a nazývali tyto Boží služebníky prostě anděly, tj. posly. Okolo r. 200 tvrdil Origenes, že andělé mají co činit s říší přírody, s rostlinami a vším živým, i s vodou a vzduchem, a pečují, „aby vzduch zůstal nezkažený a stal se životní silou, kterou lidé vdechují“. Někdy se i v současné teologii chápe úkol andělů strážných jako usměrnění živlu tak, aby neohrozil člověka, který má zůstat ochráněn, nebo aby nezničil lidské dílo vybudované ke cti Boží /R. Dacík/.

V přednášce „Poznávání Boha“ Abd-ru-shin praví: „Teprve když některý národ dospěl ve vývoji tak daleko, že věděl o činnosti všeho bytostného, potom se mohl dovědět o duchovnu, o pradučovnu, o božském, a posléze i o Bohu!“ /755/. „Bez jasného vědění o činnosti bytostného není nikdy duchovního poznání. Bez jasného vědění o duchovnu a jeho působení nemůže nikdy vyrůst poznání Boha!“ /759/. „Člověk nikdy nemůže přijít k opravdovému poznání Boha, jestliže nekráčí stupeň za stupněm v tom pořádku, jaký je vyznačen ve stvoření, jaký mu stvoření v samočinných prazákonech samo nabízí! Neboť stvoření se přece skládá z těchto stupňů. A tak ani *dobré* nauky člověku neprospějí, ale jenom zmatou jeho cesty. To je nemoc celé dosavadní misijní práce“ /753/. „Zařaďte proto v budoucnu při každé misijní činnosti a ve veškerém školním vyučování vědění o Bohu až nad vědění o zformovaných bytostných silách a jejich působení. Teprve z toho se potom může vyvíjet vyšší vědění o duchovnu a pradučovnu, nakonec i o božském a o Bohu. *Celé* vědění o stvoření je nutné, má-li člověk konečně dospět k vytušení velikosti Boží a tím i k pravému poznání Boha“ /757/.

Abd-ru-shin dává zde lidstvu a zvláště křesťanům do rukou dosud netušený klíč, který otvírá lidské srdce pro poznání Boha, pro víru v Boha, která je opravdu živá, prožitá, a proto neotřesitelná. Teprve víra, která se tak stala přesvědčením, může pomáhat vzhůru i druhým, může svou jistotou pozitivně ovlivňovat všechny lidi, s nimiž se stýkáme.

4. **Transcendence, blízkost a všudypřítomnost Boží**

Učení Grálu o Bohu je křesťanský trinitářský monotheismus. První příčinou všeho je jediný Bůh ve třech Osobách, které jsou jedné božské podstaty.

Podle učení Grálu Bůh přesahuje svět, je transcendentní. Současně je všudypřítomný a také v určitém smyslu nekonečně blízký všem tvorům. Bůh je ve stvoření neustále živě přítomný, není neúčastně uzavřen sám do sebe, nýbrž má nejvýše živé a sdílné vztahy navenek. Bůh je tedy světu imanentní. Tyto projevy Boží podstaty se navzájem nevyklučují, nýbrž doplňují a jsou ve stálém živém vzájemném vztahu. Přesažnost, blízkost a všudypřítomnost - již v tom je snad něco z tajemství Boží trojjednosti: Bůh Otec, Bůh Syn - Láska, a Duch svatý.

Boží *transcendenci*, přesažnost, nadsvětovost, vyjadřuje Poselství Grálu tímto podobenstvím: „Umělec je na příklad také ve svém díle, splývá s ním, a přece stojí jako osobnost vedle něho. Dílo je ohraničené a pomíjivé, umělcova dovednost však proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může zničit své dílo, v němž spočívá jeho chtění, aniž on sám je tím dotčen. Zůstává přesto ještě vždy umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho díle, a stává se nám blízkým, aniž je třeba, abychom ho viděli osobně. Máme jeho díla, jeho chtění v nich spočívá a působí na nás, v nich se s ním setkáváme, i když on sám žije třeba daleko od nás. Samostatně tvořící umělec a jeho dílo dávají nám matný odlesk toho, jaký je poměr Stvořitele ke stvoření“ /75/.

Z toho, co říká Poselství Grálu v tomto podobenství o umělci a jeho díle, vyplývá mnohé. Především to, že svět není nekonečný, jak je to jinde dokonce výslovně řečeno: „Svět není nekonečný. Je to hmotné stvoření, tedy *dílo* Stvořitelovo. Toto dílo stojí jako každé dílo *vedle* svého Tvůrce a jako takové je ohraničené“ /74/. Dále je zde vyjádřena základní pravda, že uměleckého díla by nebylo, kdyby zde nebyl umělec, a tak je tomu i s existencí světa. Bůh, stejně jako umělec, může své dílo postrádat, jeho tvořivost však zůstává.

Kdo citlivě vnímá umělecké dílo, může vycítit jeho smysl, pochopit umělcův úmysl. I my můžeme ze stvoření poznat vůli Boží, vycítit úmysl, jež má Bůh se stvořením. Můžeme, i když jenom částečně,

pochopit jeho lásku, která dala světu vzniknout. Najít vůli Boží má pro naši víru základní význam, protože najdeme-li Boží vůli, poznáme v ní Boha /729/.

Nemáme však přiměřených slov na vyjádření oné nesmírné Boží rozdílnosti od jeho díla. Proto mluví Abd-ru-shin o „matném odlesku“ v souvislosti s podobenstvím o umělci a jeho díle. Všechny i ty nejvznešenější přívlastky mohou být jenom stínem skutečné Boží velikosti. I Ježíš a Duch Pravdy mohli používat pouze nedokonalých lidských slov, jaké má k dispozici lidská řeč.

Protože Bůh svět stvořil, musí být více než svět, musí svět přesahovat. Boží transcendence je vlastně *bezbytnost* a s ní souvisí to, že žádný tvor nemůže Boha vidět. Proto nejen apoštol Jan, ale i Pavel prohlásil: „Bůh přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět“ /1 Tm 6,16/.

Přestože Bůh jako osobnost stojí mimo své dílo a je nekonečně velký, vznešený a svým nevýslovným majestátem všechno převyšující, je nám zároveň nekonečně *blízký*. Apoštol Pavel v Athénách učil, že „Bůh není od nikoho z nás daleko, neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme“ /Sk, 17,28/. Žalmista vložil svou duchovní zkušenost získanou z prožitku Boží blízkosti do nadšených, radostných slov chvalozpěvu: „Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově“ /Ž 145,18/. Prorok Izajáš vyzývá: „Dotazujte se na Hospodina, dokud je možné ho najít, volejte ho, dokud je blízko“ /Iz 55,6/. Míni tím modlitbu, modlitbou vstupuje člověk do Boží blízkosti; ona není monologem, nýbrž dialogem, protože Bůh odpovídá různým způsobem na naše prosby, díky a velebení.

Poselství Grálu nám o Boží blízkosti zvěstuje: „Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem je vaše schopnost cítění. Je-li čistá, má těsné spojení s duchovnem a tím i s rájem! Pak bývají chvíle, kdy i vy můžete plně procítit blízkost svého Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a v nejvyšší radosti! Pak vycítíte jeho blízkost stejně, jako ji trvale prožívají v ráji věční praduchovní, s nimiž jste v takových chvílích úzce spojeni... To je největší štěstí lidského ducha“ /107/.

O Boží pomoci, jíž jsme obklopeni, mluví Abd-ru-shinova přednáška z Napomenutí: „Když je nouze nejvyšší, je vám Boží pomoc nejbližší!“

Přes onu blízkost ani věční v ráji nemohou užít Boha /107/. nalézt spojení s Bohem, tedy procítění Boží blízkosti nebo spatřování Boha v jeho dílech, není totožné s *přímým* „patřením na Boha tváří v tvář“ podle formulace příslušné křesťanské nauky o stavu duše, která došla konečné spásy. V Bibli je několik míst, kde se mluví o vidění Boha a o tváři Boží, avšak v obrazném smyslu toho slova: „Ti, kdo hledají tvou tvář...“ /Ž 24,6/, „... ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář“ /nu 6,26/, „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha“ /Mt, 5,8/, „... budeme mu podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest“ /1 J 3,2/. Jiná biblická místa však potvrzují, že inspirovaní autoři zde nemohli mít na mysli skutečné spatření Boha v jeho *podstatě*. Nechtěli říci, že by tvor, člověk, i ve své nejvyšší možné dokonalosti a čistotě mohl vidět Boha v celé jeho zářivé oslepující vznešenosti, protože v Bibli na mnoha místech je dosvědčeno, že člověk nikdy nemůže spatřit Boha. Nauka o stavu spasených duší v nebi a o jejich „patření na Boha tváří v tvář“, odvozená hlavně z 1 J 3,2, měla by být v církvi nově chápána v celé hloubce výrazu „patření“, jak k tomu Poselství Grálu ukazuje cestu. „Kdo patří na Boha, je v nebi, ať je kdekoli.“ /Kubalík, Hovory o víře, 1986/. V tomto výroku katolického teologa se již ozývá nový tón. Mohu vidět Boha v kráse přírody a v dobrotě lidí i na zemi, tedy kdekoli, a již v tom je něco ze života ve světlých oblastech, v nebi. Je třeba najít Boží Lásku, Krista: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ /J 14,9/. Na toto slovo se, myslím, kladl dosud příliš malý důraz při formulování církevní nauky o nebi. Pokud jde o jiné křesťanské církve, je třeba povědět, že Církev československá husitská nemluví o „patření na Boha tváří v tvář“, nýbrž o „blaženosti v Bohu“ a o „věčném obecenství spasených s Bohem“ /Základy víry Československé církve, 1958/, a tím se blíží našemu pojetí.

Možnost nalézt spojení s Bohem a vycítit jeho blízkost, jak o tom mluví Poselství Grálu, je dána Boží *všudypřítomností*. Ta z křesťanského hlediska znamená, že Bůh je všude svou všemohoucí činností, svou vševědoudností a svou podstatou. Tomáš Akvinský řekl, že Boží všudypřítomnost je dána už tím, že Bůh je příčina všeho bytí a že všechno zachovává a řídí. Bůh je přítomný ve světě svou láskou, ale i v zákonech stvoření, které řídí duchovní i přírodní dění.

Poselství Grálu vysvětluje Boží všudypřítomnost ve stejnojmenné přednášce takto: „Člověk najde spojení se Životem! Ale jenom spojení s ním, nikoliv Život sám! V modlitbě nebo ve vážném hledání nacházíte tedy *spojovací cestu* k Bohu, a proto se vám jeví Bůh *tak* všudypřítomný, jak jste si to dosud představovali“ /676/. „Býti všudypřítomný neznámá vlastně nic jiného než možnost být dosažitelný z každého místa ve stvoření“ /677/. „Všudypřítomnost byla nesprávně chápána. Snad lze všudypřítomnost ještě lépe vyjádřit slovy: *ten, jenž jest vždy přítomný!* Ten, kterého lze vždy najít, hledáme-li ho“ /677/.

Majestát Boží se tedy projevuje nejen Boží svatostí, věčností a svobodou, ale i absolutní a všemohoucí vládou nad prostorem, nad stvořením, jak je to patrné ze slov „... z každého místa ve stvoření“. Současně zde Poselství Grálu vypovídá o tom, že Boží vláda neznámá oddělenost, nýbrž že je *blízká a vždy* připravená v lásce se setkat s tím, kdo Boha hledá: Bůh je ten, „kterého lze vždy najít, hledáme-li ho“. Nacházíme-li Boha v modlitbě, není to pouhý výsledek lidské schopnosti a činnosti, nýbrž je to milost, kterou Bůh ve své lásce předem připravil pro ty, kdo ho hledají s upřímným srdcem. Slova Poselství Grálu „ten, jenž jest *vždy* přítomný“ promlouvají o Boží *věčnosti*, o vládě Boží nad časem, o stálé Boží přítomnosti, o současnosti vůči každé dějinné době. Pro Boha neplatí kategorie času, čas, protože je věčný, se nevztahuje na Boha. Boží věčnost je neměnná, to jen my „spěcháme času vstříc, my se ženeme do času, který je věčný“ /34/.

Jiná místa Poselství Grálu se zmiňují o Boží všudypřítomnosti jen nepřímo.

„Tak má se i člověk v nouzi obracet s prosbou k Bohu, a předkládat mu, co ho tíží“ /302/. Jaká milost spočívá v tom, že se smíme setkávat s Bohem v hluboce procítěné modlitbě, že smíme nalézat spojení se Všudypřítomným a Vždypřítomným, to poznáváme zvláště ve chvílích úzkosti a bolesti. Všichni jsme jako lidé vydáni někdy bídám těžkých chvil. Víme, že Bůh je nade vše povznesené Světlo, jehož nikdy nikdo nespatriil a nespatrií, a přesto smíme mít jistotu, že nás vyslyší jako Otec. Jinak bychom byli jako sirotci, ztraceni bez pomoci uprostřed chladného, cizího vesmíru. Světlo na cestu nám však přináší víra v Boha, jeho Slovo, jeho pomoc - a v neposlední řadě Večeře Páně, svatá Hostina.

Svatá Hostina je jeden z nejvýznamnějších projevů Boží blízkosti a všudypřítomnosti: „Požehnání Nejvyššího proudí na chléb a víno, obojí je nám podáváno jako viditelné znamení Lásky Boží, která se s námi, lidskými duchy, tímto obdarováním spojuje“ /Úkony Grálu na zemi. Výňatek z pokynů pro učící se a vyučující. Nakl. Maria Bernhardt, Vomperberg, a nadace Poselství Grálu, Schwäbisch Gmünd 1953/.

Jest jenom jeden Bůh, jedna Boží Láska, a proto jen jedna nedílná milost Boží v obdarování Večeře Páně, tak jako se tělem učiněné Slovo Boží dává všem. Svátá Hostina je tak vznešené Boží obdarování, že nemá nic společného s rozdíly ve vyznání, ale jde přes ně a nad ně. Protože je svatá Hostina bezprostředním projevem Boží blízkosti /tak jako je nám Bůh blízký i ve svém Slově/, může být rozdíl v její působivosti stejně jako u Slova Božího dán pouze příjemcovým vnitřním životem /Abd-ru-shin, Odpovědi, odpověď č. 3/, nikoliv konfesí. Podle Abd-ru-shina záleží jen na příjemcově vztahu k této svátosti, nikoliv na osobě toho, kdo ji vysluhuje.

Ježíš je vtělená Boží Láska jako Osoba božské Trojice /1044/. Jestliže se tedy podle uvedeného textu Hnutí Grálu spojuje s námi při svaté Hostině Boží Láska a my Hostinu chápeme současně jako přijímání Slova Božího a ducha Kristova /459/, znamená to, že se s námi spojuje Syn Boží, druhá božská Osoba. I když Kristus ve své bezbytné podstatě odešel k Otci, je snad právě v Kristu vzhledem k Večeři Páně třeba hledat odpověď na otázku, co pro nás znamená a kde je pro nás Boží *blízkost*. Vedle toho Boží *všudypřítomnost* se nám podle mého domnění může jevit jako důsledek působení Ducha svatého. Duch svatý vylévá sílu Boží do celého stvoření /558/, v *celém* stvoření jsou činné zákony vzešlé z působení Ducha svatého /237n/ a nesoucí v sobě vůli Boží.

Stálé obnovování stvoření Boží silou, kterou vylévá Duch svatý, je projev Boží péče o jeho dílo. Je to projev „neproměnné božské lásky Otcovy“ /383/. Bůh se přitom určitým způsobem přibližuje ke všemu ve stvoření: „Je to chvíle spojení, přinášejícího obnovení síly“ /363/.

Asi pro toto přiblížení a spojení je svatá Hostina na zemi, v níž se s námi spojuje Boží Láska, *obrazem nebeské Hostiny*, tedy obrazem vylévání síly Ducha svatého k udržování stvoření: „A tak jsme dostali svatou Hostinu nejen jako památku na Kristův odchod, ale i jako stále se opakující okamžik v Hradu Grálu, v němž je zprostředkovávána zářící síla Boží celému stvoření“. /Úkony Grálu na zemi, Nakl. Maria Bernhardt, Vomperberg, Nadace Poselství Grálu, 1953/.

Co je pro stvoření vylití síly Ducha svatého, to je pro nás svatá Hostina. Snad je v tomto vztahu i něco z tajemství svaté Trojice. Bůh Otec skrze Syna, Lásku, nám daroval svatou Hostinu, Večeři Páně, a skrze Ducha svatého daruje nebeskou Hostinu, vylití síly Boží do stvoření.

Mluví-li se v Poselství Grálu o *cestě k Bohu*, znamená to, že po ní jdeme k Bohu. Můžeme však jako lidé jít k Bohu, přibližovat se mu? Poselství Grálu na to odpovídá kladně: „Já však vám pravím: nutnost přibližovat se tkví v celém stvoření!“ „A vy se máte a musíte přibližovat ke svému Bohu!“ /235/. Přitom nám pomáhá poznání vůle Boží, tedy Duch svatý, a setkání s duchem Kristovým: „Kdo ve vážném hledání spěje k Pravdě, kdo usiluje o čistotu, tomu nechybí ani láska. Takový člověk je stupínek za stupínkem veden duchovně vzhůru, i když někdy za těžkých pochybností a duševních bojů. *At' již patří k*

jakémukoli náboženství, setká se s duchem Kristovým, a to buď již zde nebo teprve v jemnohmotném světě. Kristův duch ho pak povede dále až ke konečnému poznání Boha Otce, a tím se naplní slova: 'Nikdo nepřichází k Otci, jediné skrze mne' /245/.

Přibližování se k Bohu symbolizuje Večeře Páně. Věřící prožívá *odstup* od Boha na svém místě v chrámě odstupem od stolu Páně. Bůh nejde za ním, jestliže to člověk odmítá. První rozhodnutí, jít ve víře k Bohu, musí vyjít od člověka. Bůh všemi způsoby pomáhá člověku učinit toto rozhodnutí, ale neudělá to za něho, protože ponechává člověku svobodnou vůli. Touha po Bohu vede věřícího *blíže* ke stolu Páně a k setkání s Boží Láskou, a tu on jde ke svaté Hostině. Přichází k ní z různých míst v chrámě, neboť Bůh je „dosažitelný z každého místa ve stvoření“ /677/.

Cestu k Bohu lze vyznačit třemi milníky: hledání spojení se Světlem ve vroucí modlitbě /676/, poznání vůle Boží v zákonech stvoření, tedy poznání působení Ducha svatého /729/, a konečně setkání lidského ducha s Kristem, s Boží Láskou /245/. To je současně cesta ke svaté Trojici Boží.

Na této cestě je samozřejmostí radostná poslušnost Boží vůle, vždyť je to cesta našeho srdce, cesta k našemu Otci v nebesích... Ve své touze po Bohu se přenášíme i přes onu nesmírnou slávu a jas, který obklopuje Boha.

Závěrem je nutné zmínit se ještě o tom, že žádný tvor nemůže existovat ve skutečné Boží blízkosti. O vlastní, podstatné blízkosti bezbytného Boha vyjadřuje se Poselství Grálu takto: „Neboť není nic, o čem by bylo možno říci, že je to v Boží blízkosti, jestliže blízkost měříme podle lidských pojmů. Ani ta největší vzdálenost, jaká je podle lidské chápavosti možná, nestačí, aby poskytla alespoň přibližný obraz o *té* vzdálenosti, kterou chci označit jako největší blízkost Boha. Je nekonečně větší, poněvadž to, co lze nazývat skutečnou blízkostí Boží, je dmoucí se moře plamenů ještě bez možnosti zformování“ /1058/.

Zde je v Poselství Grálu pro nás názorně vyjádřena Boží nedostupnost, odstup Boha ode všeho zformovaného, ode všeho stvořeného.

Dmoucí se moře plamenů v Boží blízkosti - to je obraz nesmírné síly a působivosti, který nám umožňuje vycítit něco z Boží vznešenosti. Tento obraz v nás současně budí hluboký dík Bohu za to, že přes vznešenost Božího majestátu, přes nekonečnou vzdálenost a povznesenost Boha nad vším ostatním jsoucím smíme se k Bohu přibližovat a v posvátných chvílích našeho života, v modlitbě, ve velebení a uctívání vycítovat s blažeností v srdci Boží blízkost.

5. Svatá Trojice Boží

Obtížnost, ba nemožnost chápat tajemství svaté Boží Trojice naším lidským rozumem ilustruje se často v křesťanské literatuře legendární hagiografickou epizodou ze života církevního Otce Augustina: Světec krácel po mořském břehu přemýšleje o mystériu Boží trojjedinosti a přitom spatřil dítě, které se lasturou snažilo přelít moře do malé jamky v písku. Myslitel viděl v tomto marném počinání dítěte podobenství své snahy o plné pochopení Nejsvětější Trojice.

Křesťanská teologie se ovšem přesto snaží co nejvíce se přiblížit tomuto tajemství. Stručně řečeno dospěla k tomu, že Bůh Otec je Stvořitel, Bůh Syn je Spasitel a Duch svatý je Posvětitel. To je vyjádření, které charakterizuje Boží činnost pouze směrem navenek. Proto někteří teologové došli k učení o *vnitřním životě* Boha, o vzájemných vztazích Osob božské Trojice. „V Trojici je vzájemný vztah tří Osob - Otce, původce bez počátku, Syna, Slova, tj. absolutního smyslu, a sv. Ducha, oživujícího principu živoucí dynamiky.“ „Hypostaze Trojice nejsou zaměnitelná zdvojení nebo tvářnosti jedné neosobní Prasíly, nýbrž zachovávají svou osobní samostatnost, jsou však jako Osoby nerozlučitelné a jednoho bytí, tj. sebe navzájem poznávající v sjednocující lásce.“

Na sněmech v Niceji /r. 325/a v Cařihradě /381/, které zamítly bludná učení popírající božství Kristovo a božství Ducha svatého, bylo formulováno tzv. nicejsko-cařihradské vyznání víry, i dnes v církvích platné a používané v křesťanské liturgii. Je v něm vyslovena nauka, že jediný Bůh je ve třech božských Osobách: Otci, Synu a Duchu svatém. Tato nauka je jedním ze základních kamenů víry křesťanů katolických, evangelických, pravoslavných a jiných.

V nicejsko-cařihradském vyznání se mluví o Bohu Otci jako o Stvořiteli všeho viditelného i neviditelného. O Bohu Synu se m.j. říká, že „se zrodil z Otce přede všemi věky“ a že je „jedné podstaty s Otcem, skrze něho je všechno stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe...“. Po

dlouhém článku o Kristu následuje mnohem kratší vyjádření víry v Ducha svatého: „Věřím v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.“

Víra v Trojici Boží je ve Starém zákoně obsažena jenom v náznacích, které se staly poněkud jasnějšími teprve ve světle křesťanské víry. Staří Židé trojjedinost Boží neznali. V Novém zákoně je zvěst o ní obsažena na několika místech, nejjasněji v tzv. trinitářské formulaci křtu: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“ /Mt 28,19/. Křest byl proto od nejstarších dob udělován v církvi ve jménu svaté Trojice.

O božských Osobách mluví se v Novém zákoně ještě na několika jiných místech, např. J 1,14; 14,11 aj. Významný je v tomto směru zvláště záznam o Ježíšově křtu v Jordáně /L 3,21/, o němž mluví všechna čtyři evangelia. Je v nich zmínka o Synu Božím a o Duchu svatém. Totéž lze říci o Ježíšově řeči při poslední večeři podle Janova evangelia, kde je dosvědčeno Kristovo Synovství a božství Ducha svatého /J 14-16/. Tento Duch svatý, Utěšitel, kterého slibuje Kristus apoštolům, není jen nějaký dar; je to skutečná Osoba, jejíž činnost je zřejmě božská. Jeho přítomnost nahradí přítomnost Kristovu“ /Dr. Reginald M. Dacík O.P., Bůh a jeho život. 2. vyd. 1941. Dominikánská edice Krystal, Olomouc, s. 116/. Současný teolog zdůrazňuje samostatnou činnost Ducha sv. jako božské Osoby, protože se často vyskytuje nesprávné chápání Ducha sv. jako pouhé síly nebo daru.

Co učí *Poselství Grálu* o svaté Trojici Boží? Poselství Grálu vneslo do dosavadního křesťanského pojetí svaté Trojice a do pojetí jednotlivých Osob Trojice mnoho nového. Učení Grálu o Boží Trojjedinosti a o skladbě stvoření a původu a cíli člověka je jádro Poselství Grálu, je tím, co je nové ve zvěsti vtěleného Ducha Pravdy, a co dosavadní poklad křesťanské víry nesmírně obohacuje, doplňuje a dovršuje. Odstraňuje nejasnosti a rozpory, které byly hlavně v poslední době příčinou, proč mnoho lidí odcházelo z křesťanských církví a přestávalo vůbec věřit v Boha. Duch Pravdy přišel, aby rozpory a nedůslednosti odstranil, aby lidem ukázal Boží dílo takové, jaké je, a všechno, co se týká Boha a jeho plánu a skutků s člověkem, aby uvedl v naprostý soulad s učením o Boží dokonalosti a moudrosti. Tam, kde tento soulad není, stojí věrouka na nepevném základě, a to je příčinou nevěry mnohých.

Takovou nejasností je třetí božská Osoba. Církev májí o ní nejrozmanitější výklady, z nichž některé již na první pohled nevystihují a podceňují Ducha svatého jako Boha z Boha; božské Osoby, Syna a Ducha svatého nerozlišují v jejich vztahu ke stvořitelskému činu Božímu. „Kdo jest Bůh Otec a Bůh Syn, to bylo již mnohým jasné, ale Duch svatý zůstával nejasným pojmem“ /237/.

Poselství Grálu učí, že Duch svatý je Boží vůle, Boží Spravedlnost. Ježíš, Syn Boží, je Boží Lásky.

Spravedlnost a Lásky Boží jsou podle učení Grálu Osoby svaté Trojice: „Tak jest Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti, po pravici část jeho samého, Bůh Syn, Lásky, a po levici Bůh Duch svatý, Spravedlnost. Oba vyšli od Boha Otce a patří k němu jako k jednotnému celku. To je Trojice *jednoho Boha*“ /237/.

„*Stejně jako tvůrčí Vůle, Imanuel, jest osobností, tak i Lásky ve svém působení se stala osobností v Ježíši. Oba jsou jedno s Otcem jako jeho části a Otec jest v nich. Od věčnosti až na věky. Ježíš je Boží Lásky, Imanuel Boží Vůle!*“ /1044/. V těchto slovech je závažné to, že se zde používá výrazu „osobností“ /v originále „persönlich“/. Opravňuje nás to mluvit o božských Osobách/Bůh Otec, Syn Boží a Duch svatý/. Dále si povšimněte věty „*Od věčnosti až na věky*“. Abd-ru-shin mluví o „*bezbytošném světlém jádru trojjediného Božství*“ /1044/. Toto jádro je věčné, věčná je svatá Trojice Boží, věčné jsou všechny tři božské Osoby.

Duch svatý, Spravedlnost, je Boží vůle: „Duch svatý jest vůle Boha Otce, je to Duch Pravdy, který od Otce oddělen zvlášť působí v celém stvoření a přesto zůstává, stejně jako Lásky, tedy Syn, s Otcem v těsném spojení a jsou jedno“ /237/.

To nejzávažnější z onoho nového se tedy týká Ducha svatého: „Duch svatý je výkonná Spravedlnost, jejíž věčné zákony, nezměnitelné a neúplatné, proudí jako krev vesmírem a byly dosud jen vycitřovány a nazývány: Osud! Karma! Boží vůle!“ /238/.

Ke křesťanskému učení o druhé božské Osobě jako *Slově*, které „se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ /J 1,14/ přistupuje tedy nyní ještě vyhraněné učení Grálu o tom, že Ježíš byl vtělená *Boží Lásky*.

Avšak i v Poselství Grálu se ve smyslu J 1,14 mluví o Kristu jako o Božím Slově: „Ježíš byl Slovo Boží tělem učiněné! Kdo tedy správně přijal v sebe jeho slova, ten přijal tak i jeho samého. Když nechá člověk v sobě oživit Slovo Boží, jež se mu nabízí, tak že se mu stane samozřejmostí v myšlení a konání, oživuje v sobě tímto slovem i ducha Kristova, neboť Boží Syn by tělem učiněné Slovo Boží!“ /459/.

Učení Grálu však zdůrazňuje inkarnaci Boží *Lásky* v Ježíši Nazaretském. Bůh je Láska a je Otec všech, to plyne z Ježíšova poselství. Evangelista Jan to vyslovil takto: „*Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm*“ /1 J 4,16/. Ježíš použil obrazu pozemského otce, aby nám přiblížil Boha jako Lásku. Věčná a nestvořená Láska patří podle křesťanského učení k vnitřnímu tajemství Boha. Evangelistou Janem hlásanou radostnou zvěst, že Bůh je Láska, dovršuje Poselství Grálu jednoznačným a dalekosáhlým učením, že Boží Láska, která se vtělila v Ježíši Kristu, je Osoba nejsvětější Trojice Boží /1044 aj./.

Bůh je Láska - jako zaslíbení a blažící útěcha zní nám tato posvátná slova Janova listu prvním křesťanům. Jsou živá v nitru každého člověka, jenž nese v srdci mír a vážnou snahu o dobro, kdo usiluje o to, aby svým bližním pomáhal, toho, kdo podle apoštolových slov „zůstává v lásce“. Proto zůstává v Bohu a Bůh v něm. Žijí v nitru každého, kdo je v trvalém nejvýše možném spojení s Bohem a kdo tak prožívá odlesk nebeské blaženosti ráje již na zemi.

Jistota, že Bůh je Láska, žije v srdci každého, kdo opravdu následuje Krista. Není to však to jediné, co ví Starý a Nový zákon o Bohu. Lid Staré smlouvy věřil v Boží milosrdenství, avšak když se národ odvracel od Boha, proroci zdůrazňovali Boží *spravedlnost* a Boží *soud*. I žalmista věděl, že „spravedlnost a právo jsou pilíře Božího trůnu“ /Ž 97,2/ a proto jinde volá: „Ty každému splatíš podle jeho skutků“ /Ž 62,13/. Ježíš mluvil o Boží spravedlnosti v podobenstvích /Mt 5,26; 7,19; 13,49; 25,41-46;26,52 aj./ . Nejznámější Ježíšovy výroky po této stránce jsou např.: „Nevyjdeš odtud, dokud nezaplatíš do posledního haléře,“ a „Každý strom, který nedává dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.“ Boží spravedlnost hlásá i apoštol Pavel /Ř 6,23; Ga 6,7/.

Dovršení toho, co věděl Starý a Nový zákon o Boží lásce a spravedlnosti, přinesl Duch Pravdy. Abd-ru-shin často zdůrazňuje *jednotu* Lásky a Spravedlnosti v Bohu jako dvou *Osob* svaté Trojice. Tato podivuhodná a tajemná jednota pro nás lidi zdánlivě neslučitelných mohutností Božího majestátu dává nám tušit něco o dokonalosti a moudrosti Boha Otce a o tajemství celé svaté Trojice Boží: „Nezapomeňte přitom nikdy, že Boží lásku nelze odlučovat od spravedlnosti. Jako je Bůh láskou, tak je i živoucí spravedlností!“ /740/. Slova, že „*Boží lásku nelze odlučovat od spravedlnosti,*“ jsou současně základem důsledné nauky Grálu o spáse, jak o tom ještě bude řeč.

Boží Spravedlnost, Duch svatý, je vůle Boha Otce /237/. Z ní vzniklo stvoření: „Stvoření muselo vzniknout z *tvůrčí vůle* Boha Otce“ /1044/. Boží čin stvoření je v učení Grálu chápán jako *děj vycházející od Duchu svatého* /904/. S tím podivuhodně souhlasí výrok mystičky 12. století Hildegardy z Bingen: „Duch svatý je životodárný Život, hybná síla vesmíru a Kořen veškerého stvořeného bytí.“

Boží Spravedlnost se pak od vzniku stvoření projevuje v něm jako jeho důsledná a nezměnitelná zákonitost. Tuto pravdu Poselství Grálu mnohokrát zdůrazňuje.

Jiné je působení druhé božské Osoby, Lásky, která se vtělila v Ježíši Kristu, Synu Božím. On vnáší do našeho každodenního života s jeho neúspěchy, pády a novým povstáváním, s jeho utrpením a boji útěšnou zvěst, jejíž obsah lze krátce přetlumočit slovy „Bůh je láska.“ Je to také Syn Boží, Láska, kdo se s námi spojuje ve Slově a ve svaté Hostině a sílí nás na naší cestě.

K naší víře v Boží Lásku patří svým způsobem učení Grálu o *Královně nebes*, o Prákrálovně, jejíž obraz smějí občas spatřovat někteří k tomu omilostnění /848/. Pramáti, Královna nebes, je „původní zosobnění /Urgestaltung/ vyzářování lásky Boží, která v ní jako první dostala formu. Ježíš je zosobnění živé, bezbytné lásky Boží samé, jako část z Boha“ /851/. Jako k takové k ní smíme vzhlížet a spolu s ní i k archandělům, kteří jsou v její blízkosti /851/.

Syn Boží, druhá božská Osoba, je *bezbytná*, tedy nestvořená, neodvislá Láska Boží. Prákrálovna, tak blízká svaté Trojici - smí-li se zde vůbec použít slova blízkost, je božsky *bytná*, tedy zformované vyzářování druhé božské Osoby, Lásky, a proto je Královna nebes již viditelná ostatním božsky bytným, archandělům a Nejstarším. Nejvyšší Tajemství, Bůh, není však jimi spatřován: „Dokonce ani božsky bytní nemohou spatřovat Boží tvář!“ /421/.

O tajemství svaté Trojice Boží hlásá Abd-ru-shin mnoho podstatně nového. Závěrem lze o tom říci: Abd-ru-shin dovršil Ježíšovu zvěst svým učením, že Spravedlnost a Láska jsou Duch svatý a Syn Boží a jsou v Bohu jedno. Osobní Bůh, Stvořitel a Pán, působí tak, že jeho spravedlnost je současně láskou, protože má i léčivou a uzdravující stránku. Tak zvané Boží tresty, což jsou vlastně účinky zákonů Božích vložených do stvoření vůlí Boží, Duchem svatým, mohou totiž způsobit obrat k dobrému chcení. Jen proto „Bůh dobré odměňuje a zlé trestá“. Naopak jeho láska je současně spravedlností. V Bohu je tedy láska a milost podstatně spjata se spravedlností. Z tohoto pohledu se nám jeví majestát svatého

Boha ještě vznešenější, zvláště víme-li, že jeho *Láska a Spravedlnost jsou Osoby svaté Trojice*, tedy více než jen základy jeho trůnu: ony jsou plností jeho božství.

Láska a Spravedlnost jsou ve stálé, lidskému rozumu nepochopitelné *rovnováze*, ve stálém živém vzájemném *vztahu*. Jeho projevem je v našem životě tajemný soulad mezi Božím zákonem odplaty, tedy zákonem zpětného působení, a Boží milostí odpuštění hříchů.

Duch Pravdy nám odhalil mnoho z tajemství svaté Trojice Boží tím, že lidstvu zjevil velkou pravdu:

Boží dokonalost, moudrost a moc spočívají ve spojení Boží Lásky se Spravedlností, která je ve vůli Boží: trojjediný Bůh Otec, Syn a Duch svatý, od věčnosti až na věky.

II. STVOŘENÍ

1. Přehled stvoření

Jaký osud čeká lidskou duši po pozemské smrti? Co jsou nebeské úrovně věčné blaženosti, co jsou oblasti očišťování? Co je „druhá smrt“, o níž mluví Bible? Co je věčné zavržení a lze je uvést v soulad s vírou v Boží lásku? Odkud pochází lidský duch? Na tyto a všechny podobné otázky týkající se vrcholných čili posledních věcí člověka, původu a dovršení lidského života a posledního soudu může nám Poselství Grálu odpovědět, jestliže současně známe skladbu Božího díla stvoření a Boží zákony ve stvoření, jak nám je Poselství Grálu zvěstuje. Proto se zde budeme nejdříve zabývat skladbou stvoření.

Následující přehled může být jenom pokusem o umožnění orientace a samozřejmě naprosto nemůže nahradit samostatné studium Abd-ru-shinova spisu „Ve světle Pravdy“.

Nad stvořením v blízkosti Boží se nachází sféra věčného Božího vyzařování, **BOŽSKY BYTOSTNÉ** :

„*Světlo jest jediné Bůh sám!* A jeho přirozené vyzařování tvoří okruh božské sféry, který je pro lidského ducha nezměrný“ (904).

„K bezbytotnému světlemu jádru trojjediného Božství připojuje se úroveň bezprostředního vyzařování Boží síly, úroveň nepochopitelná pro všechno stvořené. Je to sféra okolí, které od věčnosti do věčnosti žije v nezadržitelném vyzařování Boží síly“ (1044).

„Víte již přece, že jediné Bůh je bezbytotný! Všechno ostatní je bytotné. K tomu patří na prvním místě **ARCHANDĚLÉ** jako sloupy trůnu. Archandělé se ještě dokonale zachvívají ve vůli Boží, aniž chtějí něco jiného sami ze sebe“ (849).

„**PRAKRÁLOVNA** pochází z božského, chová v sobě velikou božskou bytotnost archandělů a přesto nese v sobě vědomí vlastního já zjasněným způsobem. Vedle ní jsou archandělé a dále dolů věčné zahrady všech **CTNOSTÍ**, v nichž působí vždy jedna vůdčí osobnost“ (851).

„Bůh sám jako východisko všeho, co jest, jako původ všeho života, je ve své naprosté dokonalosti *bezbytotný*. Po Bohu samém v jeho nejvlastnější bezbytotnosti následuje okruh božsky *bytotného*. Z něho povstali ti, kdo se jako první zformovali. Patří k nim především Prákrálovna a archandělé, posléze malý počet **NEJSTARŠÍCH**. Tito Nejstarší mají velký význam pro další vývoj směrem k duchovně bytotnému, stejně jako potom vědomí bytotní mají též velký význam pro vývoj hmotnosti“ (420).

„Na nejspodnějším okraji této Božské sféry jsou potom Nejstarší, kteří jsou nazýváni jenom Starci nebo Nejstaršími proto, že jsou věční, a byli tedy vždy, od věčnosti, jako hrad Grálu v božském“ (851).

Nejstarší - strážci svatého Grálu. (904).

Pro stvoření mají zvláštní význam čtyři VĚDOUCÍ BYTOSTI - ZVÍŘATA - u Božího trůnu:

„Tato zvířata nesou v sobě předpoklady *pro stvoření!* Chovají v sobě *soustředěna* všechna záření (vycházející z výšin Boží Trojice), jichž je stvořením třeba, aby se mohla zformovat“ (1059).

- SVATÝ GRÁL - symbol nejčistší božské lásky, *východiště Boží síly* (383).

„Svatý Grál byl od věčnosti konečným pólem přímého Božího vyzařování. Nádobou, v níž se záření shromažďovalo jako v posledním, nejzazším bodě, aby proudíc zpět stále se obnovovalo“ (903).

Hranice sféry božsky bytostného, nejzazší mez přímého vyzařování Světla.

Zde nastal na začátku věků, na začátku pro náš rozum nepochopitelném, děj STVOŘENÍ, vznik Božího díla a začátek jeho neustálého obnovování.

- BUDIŽ SVĚTLO !

„Když tedy Bůh chtěl, aby bylo Světlo i za hranicí přímého božského vyzařování, nemohlo se při tom jednat o prosté libovolné rozšíření záření, nýbrž Světlo muselo být postaveno na nejzazším bodě hranice přímého vyzařování Boží dokonalosti, aby odtamtud prozářilo to, co dosud nebylo prozářeno. Bůh nepronesl tedy jenom slova 'Budiž Světlo!' podle lidských pojmů, nýbrž byl to současně i děj, byl to čin!“ (904).

„Bůh svou živou silou udržuje stvoření“ (620).

„Moudrost Boží řídí svět“ (625).

„Bůh jest Život! Jedině on! Všechno ostatní je jenom následek pohybu, který vzniká teprve tlakem vyzařování Života“ (676).

„Vše, co jest mimo Boha, má svůj původ v Božím vyzařování“ (616).

- PRADUCHOVNÍ ŘÍŠE

„Na božsky bytostné navazuje prastvoření, věčná říše Boží. Je to především jako jemu nejbližší úroveň vědomého duchovně bytostného, složená ze stvořených věčných duchovních bytostí, nazývaných také duchy. Ti jsou nejdokonalejšími ideálními postavami pro všechno, za čím mohou a mají usilovat lidští duchové ve svém vývoji k nejušlechtlejšímu. Věční duchové jako magnet přitahují ty, kdo usilují vzhůru. Hledající a vzhůru usilující lidé vycitíují toto samočinné spojení ve své často nevysvětlitelné touze, která podněcuje jejich toužebné hledání a úsilí vzhůru. Věční duchové se nikdy nezrodili do hmotnosti. Stvořil je jako prvé praduchovní sám Bůh, Zdroj všeho, co jest a žije. Proto se nejvíce přibližují jeho vlastní dokonalosti. Oni jsou to také, kdo jsou podle jeho obrazu!“ (421).

Praduchovní říše obsahuje *prastvoření a vyvinuté praduchovní stvoření*:

„Jako první a nejsilnější ve stvoření je tedy praduchovní část stvoření. Tvoří ji dvě základní oddělení. V nejsvrchnějším, nejvyšším oddělení praduchovní říše žijí vlastní prastvoření, kteří vznikli jako ihned úplně zralí z vyzařování Parzifalova a nepotřebovali vývoje“ (984).

„Druhé oddělení chová vyvinuté v praduchovním“ (984).

„První oddělení, tedy prastvoření, se skládá ze tří hlavních stupňů neboli úrovní, druhé oddělení praduchovní říše ze čtyř. Celkem je tedy *sedm* základních stupňů, jež se opět dělí v mnoha odvětvení. Za touto praduchovní říší, která obsahuje tak mnoho oddělení, následuje veliká duchovní říše“ (985).

Patmos je nejnižší ze sedmi stupňů praduchovní říše (1075).

Pod *Patmem* je *ochranná úroveň*. Přejít k duchovní říši. (1076).

„Mnoho *andělů* je v božském, právě tak jako v pradučovnu i v duchovní úrovni, avšak všichni andělé jsou bytosti. Bytosti, které nazýváme anděly, zachvívají se ve vůli Boží a jsou jejími posly. Provádějí tuto vůli, šíří ji“ (771).

- DUCHOVNÍ ŘÍŠE

„Potom když se to nejsilnější z duchovního odloučilo, ihned se zformovalo a zůstalo v nejtěsnější blízkosti božské úrovně, pevně jsouc udržováno její silnou přitažlivostí v tlaku Světla, bylo ostatní tímto tlakem hnáno dále“ (1030).

„Ještě dále zatlačený, bez formy zůstávající duchovní druh se mohl ve větší vzdálenosti od Světla ještě více ochladit a tím vznikl opět nový svět“ (1030).

V duchovní říši je *vědomé duchovno* (druhá úroveň ducha, úroveň *stvořených*, kteří nepotřebují vývoje k sebeuvědomění) a *ráj lidských duchů* (třetí úroveň ducha, vlast *vyvinutých lidských duchů*, původně nevědomých duchovních zárodků, kteří po putování hmotnostmi za účelem vývoje k sebeuvědomění se v příznivém případě vracejí do ráje jako vědomí duchové):

„Jakmile byla překročena hranice určité vzdálenosti od Světla, nutné k tomu, aby se mohlo zformovat duchovní, vznikají i v duchovnu ihned bez vývojového přechodu plně zralí duchové, jež lze nazývat *stvořenými*, na rozdíl od *prastvořených* v pradučovnu“ (986).

„Avšak vyvinutí lidští duchové, k nimž patří pozemští lidé,.... pocházejí z *poslední sraženiny* duchovního, která nemá v sobě tolik síly, aby se mohla jako vědomá zformovat v druhé úrovni ducha“ (1031).

„Z tohoto důvodu tu zůstaly jenom *zárodky* lidských duchů, sice schopné vývoje a následkem svého duchovního druhu i naplněné úsilím k němu, avšak ne dosti silné, aby se *samy* ze sebe probudily a tak nabývající vědomí se formovaly.... Tam vznikl člověk a tam je také ráj lidských duchů, vyvíjejících se až k dokonalosti. Tam je úroveň jejich skutečného původu a současně jejich návratu v dokonalosti....

Poněvadž duchovní zárodky nejsou schopné samy se probudit dokonce ani na tomto krajním, od Světla nejjzdálenějším místě, na tomto posledním opěrném bodě duchovna, jsou nuceny následovat vnitřní popud k vývoji a táhnout ještě dále. Putováním více nebo méně vzdálenými jemnými i hrubými hmotnostmi vyvíjejí se zvolna k duchovnímu uvědomění, neboť k jejich probuzení a zesílení přispívá a donucuje tření a nárazy, způsobované hutností a tíží těchto hmotností“ (1031 n).

„Usilujte o to, pozemští lidé, abyste plně dozralí směli vejít do říše ducha! Budete pak spojeni s *těmi*, kteří se mohli vyvinout v duchovnu, aniž se museli nejdříve vnořit do hmotnosti. Nebudete potom také méně silní než oni, neboť jste překonali mnoho překážek, a v tomto namáhavém překonávání stali jste se plameny! Radost bude pak z vašeho příchodu, jak bylo již zvěstováno v podobenství o ztraceném synu“ (1013).

- KRUH BYTOSTNÉHO

„K této duchovní části se připojuje potom ještě velký kruh zcela zvláštních bytostných druhů. Tento kruh obklopuje hmotnou část, působí na ni, prostupuje ji, pohybuje jí, a tím hmotnou část zahřívá a formuje“ (987).

„Kruh bytostného není však jenom *zakořením* těch částí stvoření, které se pohybují a mají vlastní teplo, nýbrž, máje v sobě sám teplo a pohyb, proniká ještě dále do hmotnosti. Hmotnost se tím také zahřívá a je hnána z klidu do krouživého pohybu, a ten jí třením, které je způsobeno hutností jejího druhu, zahřívá a rozžhavuje stále více“ (1025).

V kruhu bytostného je *vědomé bytostné* (služebníci Boží, vědomě utvářející hmotný vesmír v kráse podle vůle Boží; projevují se jako síly a zákonitosti živé i neživé přírody) a *nevědomé bytostné* (z něhož pochází duše zvířat) :

„Tyto bytosti živlů a přírody byly nutné a připravovaly další vývoj při procesu vytváření hmotnosti, neboť tato hmotnost mohla vzniknout jedině za spojení s bytostným. Bytosti živlů a přírody musely ve vznikající hmotnosti tvořivě spolupůsobit, jak se děje ještě i dnes“ (425n).

„Druhá část v říši bytostného je nevědomé bytostné. Z něho pochází život duše zvířecí“ (426).

Kromě kruhu bytostného jsou ve stvoření ještě *bytostné proudy* (1017).

- HMOTNOSTI

„Hmotnosti mohou sloužit jenom k vytváření schrán a nemají ani vlastní teplo ani pohyb. Musí být nejdříve prohřátý, než mohou teplo předávat dále, a jsou opět chladné a bez pohybu, když je jim odňat dárce tepla“ (1024).

„Hmotnost sama o sobě je v jednotlivých vrstvách nečinná, bezmocná. Teprve tehdy, když ji spojilo a proniklo bytostné, které je nad hmotností, dostává se jí tepla a oživení, a slouží za obaly nebo těla nejrůznějších tvarů a druhů“ (501).

Ke hmotnostem patří *jemnohmotnost* (tzv. zászvěti) a *hrubohmotnost* (hmota viditelná pozemskému oku, vnímatelná pozemskými smysly nebo přístroji, náš hmotný vesmír):

„Když mluvím o hrubohmotnosti a jemnohmotnosti, nesmí se tomu rozumět tak, že jemnohmotnost je snad zjemnělou hrubohmotností. Jemnohmotnost je zcela *jiného* druhu, jiné podstaty. Nikdy z ní nemůže být hrubohmotnost, nýbrž ona tvoří přechodný stupeň směrem vzhůru“ (504n).

„Hrubohmotnost je všechno to, co člověk může vidět svými *pozemskými* očima, co slyší a pocítuje *pozemsky*. Patří k tomu i ono, co vidí za pomoci pozemských pomůcek a co ještě spatří, až vynalezne další takové pomůcky“ (501).

Jemnohmotná úroveň je přechodné okolí člověka před zrozením a po smrti, jsou zde oblasti temnoty, ale i oblasti očišřování a také světlé úrovně. Odtud může očišřený a vědomý lidský duch stoupat do nepomijivého ráje v duchovní říši (112, 144n, 394n, 398n, aj.).

Při vývoji k sebeuvědomování na cestě do ráje je ve hmotnosti pro člověka nebezpečím svádění LUCIFERA:

„Ti, kteří mluví o padlém archandělu, i ti, kteří myslí na zřtěsnění principu zla, jsou skutečnosti nejbliže Avšak Lucifer je naopak *původcem* nesprávného principu, je *jeho východiskem* a hybnou silou. Luciferovo působení nemělo by se ani nazývat *zlým* principem, nýbrž spíše principem falešným, tedy *nesprávným*. Oblastí, v níž tento nesprávný princip působí, je hmotné stvoření. Jedině ve hmotnosti setkává se světlé a temné působení, tedy dva protikladné principy, a trvale ovlivňují lidskou duši, která při svém vývoji prochází hmotným stvořením. Kterému principu se lidská duše podle vlastní vůle více oddává, je rozhodující pro to, zda bude vystupovat ke Světlu, nebo směřovat dolů k temnu“ (386n).

„Z božsky bytostného byl vyslán Lucifer, aby byl bezprostřední oporou celému stvoření při jeho samostatně postupujícím vývoji“ (420).

„Rozpor nastal v době krátce po vzniku hmotnosti. Byl vyslán, aby duchovně bytostné uprostřed hmotnosti podporoval a v jeho vývoji povzbuzoval, nesplnil tento příkaz tak, jak byl myšlen z tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž zvolil jiné cesty nežli ty, které mu byly vytyčeny touto tvůrčí vůlí. Zvolil je podle vlastního chtění, které v něm vyvstalo za jeho působení ve hmotnosti“ (387).

„Protože všemohoucí jest jedině vůle Boha Otce ... která tkví pevně i ve hmotnosti a ovládá její vývoj, proto Lucifer může sice svůj princip do hmotnosti vnášet, avšak jeho následky se mohou pohybovat jenom v mezích základních zákonů, určených Bohem Otcem Lucifer může tak dát jenom podnět k cestám, které jsou pro lidstvo nebezpečné, když lidé následují jeho nesprávný princip, avšak nikterak nemůže nutit lidi k něčemu násilím, pokud se k tomu sami dobrovolně nerozhodnou“ (390).

Lucifer bude spoután po boji na začátku tisícileté říše (391n).

Temnoty budou zničeny:

„Sláva budiž Bohu, který rozsévá jenom lásku! Lásku i v zákoně zničení temnot!“ (803).

Konečné vítězství Světa.

SVĚTLO, TROJEDINNÝ BůH A PÁN, VÍTĚZÍ !

2. Nauka Grálu o stvoření je dovršení biblického učení

V předcházející kapitole uvedená kosmologie, tedy nauka o všem, co existuje mimo Boha, je pouze zjednodušenou orientací v soustavě, kterou hlásá Poselství Grálu. Proto je třeba pamatovat na to, že stejně důležitá je i každá podrobnost v tomto přehledu neuvedená, jakož i to, že stvoření je živé, že je v neustálém pohybu, že to není strnulá mnohopatrová budova a zákony v něm působící, i když s přísnou důsledností podle Boží vůle, že nejsou pouhé chladné mechanismy. Vždyť stvoření je dílo Toho, kdo sám je Život (676). Proto Abd-ru-shin o stvoření píše:

„Každé dělení v různé části musí vám ztížit nutný celkový přehled, protože každá část celku je sama opět tak veliká a tak úzce spojená ve zpětných účincích s druhými, že nemůže nikdy poskytnout díl, který by byl v sobě opravdu uzavřený. Vždyť v tomto stvoření, které samo o sobě je celkem, není uzavřených částí! A celek *nemůže* člověk přehlédnout, nikdy to nebude moci, neboť mu k tomu chybí schopnost. Člověk sám je jenom částí, a to velmi malou částí stvoření, a nemůže překročit své vlastní hranice, přirozeně ani v chápání. Tím jsem nucen zůstat v těchto vašich hranicích, a mohu vám dávat jenom výhledy na všechno to, co zůstane a musí zůstat pro vás nedosažitelné“ (853).

Sám Abd-ru-shin ovšem v přednášce „Přehled stvoření“ objasňuje rozdělení stvoření:

„Nejlépe bude, představí-li si člověk *dosud* vysvětlené stvoření v jeho odstupněních

takto: 1. Praduchovní část - 2. Duchovní část - 3. Hmotná část. Místo toho lze také říci: 1. Prastvoření - 2. Stvoření - 3. Pozdější stvoření“ (983).

Na jiných místech se v Poselství Grálu mluví o božsky bytostném, o duchovně bytostném a o bytostném vůbec v jeho různých druzích (např. 767). To vše je základem i přehledu uvedeného v předcházející kapitole a opřené o příslušné úryvky z Abd-ru-shinových přednášek.

V této kapitole se pokusím o odpovědi na některé otázky hledajících, zvláště těch, kdo byli dosud příslušníky křesťanských církví, jakož i odpovědi na námitky teologů. Takové námitky jsou dnes již známy, především z Wendlandova obranného spisu zmíněného zde v předmluvě, a pak u nás hlavně z článku uveřejněného v 5. čísle Theologické revue ČČSH z roku 1978. Týkají se jak kosmologie tak i kosmogonie podle učení Grálu. Autor článku obojí odmítá.

Vědění o nejvyšších úrovních stvoření, o božsky bytostném a o praduchovních úrovních, dostalo se starozákonním prorokům a novozákonním spisovatelům převážně prostřednictvím vidění. Najdeme je také u Izajáše, u Ezechiela, Daniela, ve Zjevení Janově, a zmiňuje se o nich i apoštol Pavel.

I z a j á š viděl v blízkosti Božího trůnu serafy, andělské bytosti se šesti křídly, a slyšel jejich velebení Boha slovy: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy“ (Iz 6,1-3).

E z e c h i e l o v i se otevřela nebesa a on spatřil čtyři bytosti s křídly a čtyřmi tvářemi (Ez 1). „Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi bytostmi a zářil, totiž z toho ohně šlehal blesk. A ty bytosti pobíhaly sem a tam, takže vypadaly jako blýskavice“ (Ez 1,13-14). Tak a podobně se prorok snažil lidskými slovy vyjádřit obraz oněch nadpozemských skutečností, který mu byl Božím řízením ukázán.

D a n i e l měl vidění o „Věkovitém“, o Soudci, jehož „oblek byl bílý jako sníh“, „jeho stolec - plameny ohně“ a „tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitísíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy“ (Da 7,1-10).

J a n ve Zjevení (4. kap.) píše o čtyřiaadvaceti starcích okolo trůnu, o sedmi světlech před trůnem - „to je sedmero duchů Božích“ a o čtyřech bytostech: „První podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář člověka, čtvrtá byla podobná letícímu orlu“. Čtyři bytosti velebí Boha opět voláním o třikrát svatému Bohu (trishagia). „A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů - bylo jich na tisíce a statisíce“ (Zj 5,11).

Poněkud jinak, slovy upomínajícími na křesťanskou gnosi, vyjadřuje skutečnost nejvyšších úrovní apoštol P a v e l . Ve svých dvou dopisech naznačuje existenci oněch úrovní takto: „Vzkřísil ho (Krista) z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva“ (Ef 1,20-21). „On (Kristus) je obraz Boha neviditelného neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti“ (Ko 1,15-16). Tato místa z Pavlových listů se patrně týkají božsky bytostných a prastvořených. Pavel sám prožil však nejen událost obrácení u Damašku (Sk 9), nýbrž i vytržení do

světlé úrovně: „Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím - Bůh to ví“ (2K 12,2).

Jan i Pavel tak stručně ale úchvatně zjevují lidstvu jsoucnost duchovních a praduchovních úrovní a božsky bytostné sféry, o nichž víme nyní z Poselství Grálu mnoho závažných povznášejících a útěšných podrobností. Dovězení biblického víceméně náznakového ale určitého učení o těchto úrovních nalezneme tedy v Poselství. Zásadní rozdíl je však v tom, že v něm obsažené výklady o nejvyšších úrovních nevznikaly na základě vidění, nýbrž že je to součást Pravdy, kterou daroval lidstvu sám Duch svatý. Přinesl ji sám v sobě Duch Pravdy jako pomoc lidstvu na jeho cestě ke Světlu. Celé toto vědění samozřejmě choval v sobě kdysi i Syn Boží, ale pro nezralost lidstva ukázal lidem jenom cestu do jejich věčného domova v duchovní říši.

Abd-ru-shin mluví o čtyřech bytostech - zvířatech - u Božího trůnu, o tom, že „chovají v sobě *soustředěna* všechna záření, jichž je *stvoření* třeba, aby se mohla zformovat, aby se mohla utvářet“ (1059). „Proto spočívá v těchto zvířatech již základ stvoření“ (1059).

Úkol čtyř zvířat, o nichž mluví i Janovo Zjevení, vyložil katolický teolog takto: „Tyto čtyři bytosti jsou andělé řídící hmotný svět; oči vpředu i vzadu znamenají vševědoucnost a prozíratelnost Boží“ (Výkladová poznámka k Zj 4,6-7 překladatele dr.O.M. Petru O.P.). Tito podle Abd-ru-shina *božsky* bytostní nesou tedy zde znamení *Božích* „vlastností“ a „*řídí* hmotný svět“. (Ve skutečnosti ovšem všechny úrovně stvoření). To je jistě pozoruhodná shoda, z níž lze vyjít při odpovědi na případné další námitky teologů proti tomuto aspektu Abd-ru-shinova učení.

Abd-ru-shin patrně předvídal takové nepochopení a proto určil podmínku. Touto podmínkou je předcházející přijetí celého Poselství Grálu až k těmto vrcholným přednáškám o praduchovních úrovních.

Jsou určeny jenom těm, kdo se vlastním zkoumáním a vnitřním procitčováním Slova Poselství již přesvědčil o tom, čím pro lidi je: „Pro všechny ty, kteří mé Poselství již správně přijali, jenom pro ně chci nyní obraz stvoření opět o něco rozšířit, aby jejich vědění o stvoření se zvětšilo. Budete tím zasvěceni do vyšších poznání, kterých se dosud lidem nemohlo dostat, neboť by tomu nebyli rozuměli. Byli by bývali k tomu ještě příliš nehotoví, aby to mohli přijmout. A *sám ze sebe* nemohl člověk nikdy dospět k těmto poznáním. Toto vědění je dáno jako milost ze Světla!“ (1030).

V Bibli ani v Poselství Grálu nejde zde o mythické bytosti, jak jsou nazvány ve zmíněném článku v Teologické revue, nýbrž o skutečně existující bytosti z úrovně božsky bytostného. „Mythologie je ve své podstatě spojena s polyteistickými náboženskými systémy, zatímco monoteistické soustavy neznají již mýtů v pravém slova smyslu, leč že používají některých obrazů, přejatých odjinud“ (Miloš Šolle).

Starý a Nový zákon zná jen reality ve stvoření a Toho, který je tou největší a nejjistější skutečností, Boha. Jasně myšlení řekne, že něco je buď skutečností, nebo je to neskutečné. Viditelnost a hmatatelnost nehraje zde ovšem roli. Pojem „mythu“ nelze uvést v soulad s biblickým učení. Buď jsou ony nebeské úrovně a bytosti v nich skutečností, nebo neexistují, a inspirovaní proroci, apoštol Jan a Pavel a další, a nyní Abd-ru-shin nezvěstují pravdu, nýbrž pouhý mýtus.

Říká-li autor zmíněné kritiky: „Mythus si fantastické skutečnosti nevymýšlí, nýbrž je prožívá,“ a „Je to zkušenost ducha, který ještě nedospěl k objektivitě rozumu nebo kritický rozum záměrně potlačil“, pak tím nejen znevažuje kritizované Poselství, nýbrž i ukazuje nejlepší cestu k pochybnostem o pravdivosti Božího Zjevení vůbec a k tomu, aby i víra v Boha se pro mnohé dnešní lidi stala mýtem

Abd-ru-shin mluví o úrovních stvoření mimo pozemskou hrubohmotnost jako o skutečnosti, stejně jako kdysi mluvil i Kristus o tom, že v domě jeho Otce „je mnoho příbytků“ (J 14,2). Nikoli mýtem ale skutečností jsou nadpozemské oblasti, skutečnými nikoli mytickými jsou i tvorové v nich.

Jestliže křesťanská teologie chápe někdy stvoření, vesmír, příliš antropocentricky a opomíjí-li nesmírnost Božího díla a jsoucnost mnohých jiných duchovních a praduchovních tvorů, je na mylné cestě, která nesouhlasí ani s Biblií. Právě v ní jsou četné náznaky toho, že stvoření je větší a mnohotvárnější, než si většina i věřících lidí představuje. Z ní je odvozeno církevní učení o nebeských zástupech, o nebeských mocnostech a zformovaných silách. Tak patří i vědění o nejvyšších úrovních do křesťanské víry, nemá-li být ochuzena.

Je to právě Zjevení Janovo, které mluví o existenci velkého množství různých nebeských bytostí (Zj 5,11 aj.). Povědomí o nich žije ve zbožnosti miliónů křesťanů a projevuje se i v liturgii. Zde můžeme uvést jen malé ukázky.

Denně velebí Boha katoličtí křesťané slovy: „Svatý, svatý, svatý, Pán, Bůh zástupů. Nebe i země jsou plny tvé slávy“, je to vzývání Boha serafy z Izajášova vidění, a s připojeným voláním lidí při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma („Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně“) je pod názvem „Sanctus“ částí mše, již končí preface eucharistické modlitby. (Mše, jinak slavnost eucharistie, což doslovně znamená dikuvzdání.) Podobné znění má i zakončení chvalozpěvu liturgie dr. Farského církve čl. Husitské i anaphorá pravoslavných křesťanů, jejichž patriarcha má na pokrývce hlavy na čele a na obou na prsa splývajícími cípech obrazy serafů, jak je viděl Izajáš u Božího trůnu. K jeho vidění se vztahují i slova chrámové písně: „Serafové nejbližší Bohu jsou, zpívajíce jemu chválu jásavou“, stejně jako i jiná slova mešní modlitby: „A proto se všemi nebeskými zástupy andělů, kteří ustavičně konají před tebou službu, zpíváme píseň o tvé slávě a voláme: Svatý, svatý, svatý“ Dříve byl v prefaci někdy patrný ohlas spíše Pavlova hlásání o hierarchii nebeských bytostí např. v těchto slovech eucharistické modlitby: „Skrze něhož velebnost tvou chválí andělé, klanějí se jí Panstva, chvějí se před ní Mocnosti, nebesa a nebeské síly i blažení Serafové společným plesáním ji velebí“ Jaký jasný náznak praduchovní a božsky bytostné sféry, jak o nich nyní víme podrobně z Poselství Grálu!

Tomáš ze Štítného v traktátu „O devíti stáviech lidských podobných k devíti kóróm anjelským“, v němž srovnává jednotlivé stavy lidské společnosti s devíti andělskými „kúry“, mluví o serafech a cherubech, o jejich planutí láskou k Bohu, a o jiných nebeských bytostech. Ví, že i zde vládne řád a odstupnění, dané blízkostí nebo vzdáleností od Boha. O serafech, „najduostojnější hierarchii“, říká: „neb ti najviev plápolé milostí Božie a najlep znají a vidie Boha; a vsecky ty dary, kteréž mají nižšie andělé oni svrchovaněji mají“. Že mluví o božsky bytostném, je patrné z dalších slov. Z Poselství Grálu víme, že Lucifer pochází z božsky bytostného. A Štítný? „Z toho kuoru vypadl jest ten nejkrašší, kterýž jest měl náduostojnější býti, by byl stál, Lucifer, jenž jest z toho kuoru“.

Štítný ovšem čerpal z jiných křesťanských spisovatelů, kteří se zabývali touto látkou. Na začátku církevních spisů toho druhu stojí zmíněné místo z listu apoštola Pavla (Ko 1,15-16) a pak také velmi rozšířený spis Pseudodionysia (Pseudoareopagity) ze 6. století „Nebeská hierarchie“. Ten „se zabývá strukturou říše nehmotných nebeských duchů, vykládá - a v těchto výkladech je nemálo skutečné poesie - jejich jména (trůnové, cherubové, serafové atd.) a vyvozuje z nich povahu, vlastnosti a činnost každého z devíti triadicky organizovaných chorů, pohybujících se v různých účelných distancích mezi božstvím a hmotným světem“ (V. Šmelhaus, Řecká patrologie. Kalich, Praha 1972).

Z křesťanského výtvarného umění jsou známa díla zpodobňující archanděly, serafy nebo jiné nebeské bytosti - často jako skupiny „nebeských mocností“ okolo postavy Krista v mandorle .

Závěrem je třeba říci, že o andělech mluvil i Ježíš (Mt 22,30; 25,31). Proto není oprávněné tvrzení, že Abd-ru-shinovo učení o bytostech nejvyšších úrovní a o osobnostech, které mají pro stvoření základní význam, je mýtus, ať již toto tvrzení vyšlo z pera kteréhokoli křesťanského teologa.

Poselství Grálu svým učením o nejvyšších úrovních není vzdáleno biblické víře, nýbrž tuto biblickou víru potvrzuje, dovršuje a upřesňuje.

Jako základ zůstává v Poselství Grálu biblická víra v nebeské bytosti, a ta je v něm dále rozvíjena. Jestliže preface eucharistické modlitby vybízí věřící ke chvále Boží svatosti slovy: „A proto s anděly a archanděly, s Trůny a Panstvy a se všemi zástupy nebeského vojska zpíváme chvalozpěv“, jde právě tak málo o mýtus jako v učení Grálu o praduchovních úrovních a o božsky bytostném. Již autor starozákonní knihy Sirachovcovy (3. a 2. stol. př. Kr.) věděl, že v tomto životě na zemi vidíme jenom nemnoho z toho, co Bůh stvořil: „Jak milá jsou všechna jeho díla, i když se z nich vidí jen jiskra“. „Je mnoho skrytých věcí, které jsou větší než tyto, neboť vidíme jen málo z jeho skutků“ (Sir 42,22; 43,32).

A žalmista vybízí k velebení Boha úchvatnými slovy, vyvěrajícími z posvátného nadšení a úžasu žalmisty nad obsáhlostí vesmíru:

„Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé
vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne
vždy poslušni jeho slova!
Dobrořečte Hospodinu, všechny jeho zástupy,
vy, kdo jste v jeho službách a plníte jeho vůli!
Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho díla,
na všech místech jeho vlády.
Dobrořeč, má duše, Hospodinu!“

(Ž 103,20-22)

3. Člověk ve stvoření, jeho původ, cesta a cíl

3.a. Původ a cíl

Chceme-li pochopit smysl lidského života, musíme znát náš cíl ve stvoření. Ten však můžeme poznat jenom tehdy, když současně známe i původ člověka. Poselství Grálu učí, že lidský duch jako vlastní podstata člověka vyšel z duchovní říše jako nevědomý duchovní zárodek (viz výše str. 29).

Není tomu tedy tak, že by duše vznikala nebo byla stvořena současně s počítím plodu v matčině těle, že by v té chvíli nastával pokaždé okamžik stvoření nového člověka, ale je tomu jinak.

Tak jako po andělském zvěstování se vtělil u matky Marie v určitém období těhotenství do vyvíjejícího se dětského tělíčka Syn Boží, právě tak je tomu při každém těhotenství a zrození, jenom ovšem s tím rozdílem, že se vtěluje lidský duch z duchovní úrovně stvoření. Syn Boží Ježíš byl nám podoben ve všem kromě hříchu - a kromě svého původu. Každý jednotlivý lidský duch byl před svým prvním vtělením na zemi stvořen v duchovnu, zatím co Syn Boží je nestvořené Světlo ze Světla; Bůh z Boha. Kdybychom to chtěli vyjádřit ještě přesněji, museli bychom říci: Zárodek lidského ducha se *vyvinul* v duchovní sféře.

Původ lidského ducha je tedy v duchovní říši, v ráji, a tam je i jeho cíl. Jinak řečeno: Naše vlast, náš domov je v nebesích!

Duch člověka s jemnějšími záhalami se jako duše vtěluje v polovině těhotenství:

„V polovině těhotenství, při zcela určité zralosti vytvářejícího se těla, vtěluje se pro zrození určený duch, který se do té doby mnoho zdržoval v blízkosti nastávající matky. Vstup ducha způsobuje první záchvěvy vyvíjejícího se hrubohmotného tělíčka, tedy první pohyby dítěte“ (225).

Proč nezůstal lidský duch v úrovni svého vzniku, proč přichází do hrubohmotnosti a vtěluje se do těla člověka? Duchovní zárodek se nemohl stát ihned vědomým. To je důsledek toho, že nebyl stvořen v nejvyšších úrovních, ale že byl stvořen v nižší úrovni, ve třetí úrovni ducha, v ráji vyvinutých lidských duchů. *K nabytí plného vědomí sebe samého musí putovat hmotnostmi* a v tisícerych prožitích dozrávat. Pak teprve začne vědomě a odpovědně spolupracovat na kráse Božího díla. Duchovní zárodek má v sobě schopnost vývoje ke zdokonalování. Touha po sebeuvědomění vede ho dolů do nižších úrovní, do hmotností. Podle Božího určení má tam dozrávat, nikoliv tam zůstat. Když dosáhl plného sebeuvědomění, má lidský duch opět vystoupit vzhůru do svého skutečného domova, do ráje, do „věčné říše radostného tvoření“. To je smysl našeho života.

Duchovní zárodek, veden svou touhou po sebeuvědomění, noří se do hmotností. *Může se vyvinout k osobně vědomému dítěti Božímu*, jestliže používá a rozvíjí schopnosti do něho vložené. Do duchovního zárodka vložil Stvořitel *jenom ušlechtilé a čisté* schopnosti, s nimiž má těžit jako se svěřenými hřivnami, jak to řekl Ježíš v podobenství. Nečiní-li to, stane se mu, o čem mluví závěr podobenství: *bude uvržen „ven do temnot“* (Mt 25,14-30). Naše putování různými úrovněmi a jeho účel je tento:

„Lidé se vnořili do hmotnosti na vlastní přání, za účelem svého vývoje. *Nejdou-li správnou cestou*, zůstanou ve hmotě spoutáni! Takoví lidé nejsou schopni z hmotnosti se opět vynořit. A toto vynoření znamená být vzkříšen vzhůru ke Světlu Touží-li duchovní zárodek po uvědomění si svého osobního „já“, je pro jeho vývoj *vždy zapotřebí*, aby se ponořil do hmotnosti. *K tomuto vědomí může se vyvinout jenom prožíváním ve hmotnosti* K ponoření do hmotnosti není snad nucen, ale děje se tak jenom tehdy, když se v něm probudí *vlastní touha* po sebeuvědomění. Jeho *přání* ho potom žene vstříc nutnému vývojovému procesu. Žene ho k tomu, aby opustil tak zvaný ráj nevědomého, a tím také ven z neodpovědnosti“ (495).

3.b. Duchovní smrt

Abd-ru-shinovo učení o duchovní smrti, o biblické „druhé smrti“, patří k nejzávažnějším aspektům nové eschatologie Grálu. V čem spočívá konečná duchovní smrt? Poselství Grálu se tím zabývá velmi podrobně.

Lidští duchové se vnořili do hmotnosti, avšak ne každý duch se může jako vědomý vrátit zpět do ráje. Nebezpečí, že duch nenajde cestu z hmotnosti zpět do nepomíjivé duchovní oblasti stvoření, hrozí lidem na tomto i onom světě každým stoletím stále více, a to i přes veškerou pomoc, kterou Bůh lidem poskytuje. Jsme jí obklopeni zde na zemi i v jemnohmotných úrovních záhrobí. Boží pomoc jsou všude stále připraveni nám zprostředkovat nesčetní pomocníci, duchovní vůdcové a vůbec všichni Boží služebníci, jenom když se pro ni otevřeme, když po ní zatoužíme.

Vědění o hrozcím *nebezpečí*, které spočívá v *ulpění na hmotě*, musí se hluboce dotknout každého, kdo se seznámil s oním pohledem shůry dolů, který byl lidem darován v Poselství Grálu.

Hmotnost, všechny její druhy, jako to nejnižší ve stvoření se pohybuje neustále ve velkém koloběhu:

„Jak tento veliký koloběh probíhal od prvního shlukování až k dnešnímu dovršení, tak stejným způsobem půjde dále, neúchylně, až začne a skončí rozklad v prahmotu. Ale i potom bude kroužení klidně pokračovat i s touto pralátkou, než se později opět vynoří nové světy novým shlukováním hmoty. Tyto nové světy budou mít opět svěží panenské síly“ (496).

Jsoucnost zde jmenované *prahmoty* měl snad na mysli autor starozákonní Knihy moudrosti (Deuterokanonická, apokryfní kniha, kterou znali a používali i autoři novozákonních spisů - pochází asi z 1. pol. 1. stol. př. Kr.), ovlivněný helénismem, především učením Platóna (Faidon 81c), jak plyne z verše: „Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí“ (Mdr 9,15). O prahmotě jako o hmotě v původním chaotickém stavu je zde zmínka ve slovech: „...tvá všemohoucí ruka stvořila svět z beztvaré hmoty“ (Mdr 11,17). Z poznámky autora překladu dr. Václava Bognera (vyd. Čes. katol. Charita 1976) se dovídáme, jak chápat tuto beztvarou hmotu: jako svět v původním chaotickém stavu podle Gn 1,2. Pojem „beztvará hmota“, převzatý od filosofických škol řeckých, má - jak překladatel správně podotýká - u spisovatele Knihy moudrosti jiný obsah. Na rozdíl od řeckých filosofů, kteří většinou věřili ve věčnost hmoty, „jeho přesvědčením, jako všech spisovatelů Starého zákona, je naopak to, že Bůh dal existenci všemu“.

Autor Knihy moudrosti se zmínil také o *vývoji* hrubohmotnosti z původní beztvaré prahmoty: „Ale ty jsi vše uspořádal s mírou, počtem a vahou“ (Mdr 11,20). Ve výkladové poznámce překladatel proto zdůrazňuje, že „Bůh nepotřebuje mimořádné zásahy“.

V rozkladu hmoty v prahmotu a v ulpění člověka na hmotě spočívá vlastní podstata onoho nebezpečí duchovní smrti, před níž chtěli lidstvo zachránit všichni osvícení náboženští myslitelé, proroci, světci, a především Ježíš, Syn Boží. Velké varování je obsaženo také v Poselství Grálu spolu s ukázáním cesty vzhůru.

Putování lidského ducha stvořením může tedy skončit dvojím způsobem. Nyní se nám dostalo o tom velmi jasného a přesvědčivého vysvětlení. Poselství Grálu ukazuje bezpečný přístav, duchovní domov ve světlých výšinách, k němuž dospět dovolí Bůh těm, kdo se radostně, bezvýhradně a z vnitřní nutnosti rozhodli pro dobro, kdo se tedy sjednotili s jeho moudrou vůlí, a jejichž nitro doznělo k trvalému stavu lásky.

V opačném případě postihne člověka na konci věků *věčné zavržení*, o němž Abd-ru-shin řekl:

„Osudem takových lidí je potom, že jejich jemnohmotné tělo zůstává vydáno změnám ve hmotnosti, které právě nastávají, a musí v ní protrpět tisíciletý nejbolestnější rozklad. Velikost takových muk přemůže nakonec lidského ducha tak, že pozbude vědomí sebe samého. Tím se znovu rozpadne i forma obrazu Božího, podoba, kterou získal sebeuvědoměním, tedy forma lidská“ (498).

Před Abd-ru-shinovým příchodem nemohli lidé vědět, co vlastně znamená, v čem spočívá *konečné zavržení*. Mluvílo se o *stavu* zavržené duše, o vnitřní bolesti spojené s trvalým odloučením od Boha, ale nevědělo se nic o *podstatě* tohoto eschatologického děje v *historii hmotnosti*, v historii světa. Až Duchu Pravdy ponechal Bůh, aby vyhraněně vyjádřil, co znamená duchovní neboli druhá smrt, věčné zavržení. Toto vědění obsažené v Poselství Grálu jako jeden z několika nejzávažnějších článků nového Božího Zjevení mohlo totiž přijít patrně až v době, kdy jsou v lidstvu *předpoklady* k tomu, aby mohlo pochopit,

co znamená *rozklad hmoty v pralátku*. Teprve dnešní lidé jsou schopni chápat v této souvislosti konečně *vyhasnutí osobního vědomí* lidského ducha!

V Ježíši Kristu přišla na zem Boží Láska, aby bylo lidstvo zachráněno před věčným zavržením, tedy před spánkem ducha a po něm následující duchovní smrtí. Ježíš „světlem svého evangelia způsobil život a nesmrtnost“ (2Tm 1,10), čteme v Novém zákoně. Ježíš zachraňuje před věčnou smrtí ty, kdo chtějí slyšet a následovat jeho poselství. Proto také řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“ (J 11,25) a „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (J 14,6).

Věčná smrt je následek trvalého zlého chtění:

„Ale běda tomu, kdo se neustále z pohodlnosti tvrdošijně vzpírá, aby jeho chtění směřovalo k dobru! Poklad bude mu odňat v hodině soudu, a tím vyhasne i bytí jeho samého“ (242).

Věčné zavržení, které postihne *trvale destruktivní* nebo *na hmotě ulpěvní* lidské duchy, je děj, který nemá nic společného s *očistou* v temných úrovních, kde utrpení může ještě vést k polepšení, jak o tom bude řeč později. Muka věčného zavržení při rozkladu osobního já k polepšení vést již nemohou, z nich není možný vzestup do duchovna. Děni již překročilo hranici, za níž není možné vzkříšení z hmoty (497).

Věřící, jehož představa posledního soudu je spjata s druhým příchodem Kristovým, by mohl při povrchním uvažování závislost konečného soudu a věčného zavržení na rozkladu hmoty v prahmotu pokládat za nepatřičnou záměnu duchovního nebo božského dění za fyzikální proces. Ale tak tomu není. Přirozené a nadpřirozené se ve stvoření prolíná a navzájem prostupuje, protože všechno je jeden celek řízený Boží vůlí. *Bůh je Pánem i nad přírodním děním*, tedy i nad rozkladem hmoty. Trýznivý stav duše, způsobený vědomím věčné ztráty Boha a jeho milosti, je sice také jistě přítomen a stupňuje se v nesmírnou bolest, ale přistupuje k tomu děj rozkladu hmoty, jemnohmotnosti a hrubohmotnosti, o němž mluví teprve Abd-ru-shin jako o vlastní podstatě zavržení ducha ulpěvního na hmotě.

Při tomto splnění posledního soudu je účasten jak Duch Svátý, Boží Spravedlnost, tak i Kristus, Láska Boží. Proto volá Duch Pravdy: „Sláva budiž Bohu, který rozsévá jenom lásku! Lásku i v zákoně zničení temnot!“ (803).

Bůh nechce zavržení nikoho, protože však dal člověku svobodnou vůli rozhodování, záleží všechno na lidském duchu. Bůh posílá lidem varování. V hodině naplnění času varuje proto i Duch Pravdy:

„Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce nastává tedy třídění mezi těmi, kdo usilují ke Světlu, a těmi, kdo jsou poutáni temnotami. To se děje podle přírodních zákonů duchovní tíže. Z toho je zřejmé, že v očistném procesu tak zvaného zásvěti nadejde jednou *skutečný konec* i pro možnost vývoje pozemsky zesnulých“ (79).

Abd-ru-shin dále pokračuje:

„Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtěni, že mohou být povzneseni k oblastem Světla, nebo zůstávají z vlastní vůle poutáni ve svém nízkém způsobu, a proto se nakonec zřítí do „věčného zavržení“. To znamená, že budou spolu s hmotou, od níž se nemohou odtrhnout, strženi do rozkladu, protřpí tento rozklad bolestně s sebou a přestanou tak být osobnostmi. Budou rozptýleni jako plevy ve větru, rozpraší se, a tak budou vymazáni ze zlaté knihy života! Rozbijte proto pouta všech nízkých pocitů a osvobodte se od nich. Vždyť je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probuďte v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém!“ (79n).

Spásu tedy přináší obrat k dobrému chtění a vnitřní vývoj k takovému stavu duše, kdy láska k bližnímu se stala samozřejmostí.

Ve velkém světovém dění nastane jednou chvíle, kdy za varovných znamení se světová část přiblíží rozkladu. To je začátek soudu, který je spojen s duchovní *očistou*: „Potom je však nejvyšší čas pro všechny lidské duchy nacházející se ještě ve hmotnosti, aby si pospíšili státi se takovými, aby mohli vystoupit vzhůru k bezpečnému světlému přístavu věčné říše“ (496).

Co znamená pro člověka ztratit na věky možnost vděčně sloužit Bohu svým bytím? Abd-ru-shin o tom říká:

„Bude vyburcován jenom k strašlivému poznání svého pádu do bezedné hlubiny konečného rozkladu, do hlubin zavržení. A tím začnou muka, která již nepřestanou, nýbrž musí se stupňovat až

k hroznému konci, který znamená ztrátu milosti smět být vědomým sebe samého, tedy možnosti být člověkem, což jedině by mu mohlo přinést blaženost na věky věků“ (978).

Pro toho, kdo nenajde včas cestu z hrozícího nebezpečí začínajícího rozkladu a zůstane lpět na hmotě, bude tedy jednou pozdě:

„Bude pak se všim ostatním vtažen do pozvolného rozkladu, a přitom bude rozerváno jeho *osobní „já“*, které si získal. V tisícerych mukách stane se tak opět nevědomým semenem ducha. Je to to nejhorší, co se může stát duchu, který již nabyt osobního vědomí. Jsou to všichni, kdo svou osobnost vyvinuli nesprávným směrem. Musejí ji proto ztratit jako nepotřebnou a škodlivou. Ale pozor, *rozklad není totéž jako zničení*. Skutečně zničeno nemůže být nic. Jde pouze o uvedení do původního stavu“ (497).

Všimněme si zde dvou vět: „*Skutečně zničeno nemůže být nic*“, a „*Jde pouze o uvedení do původního stavu*“. To je velice závažné kerygma ve Slově Ducha Pravdy. Bůh neničí nic, co stvořil, protože to miluje; o této základní eschatologické jistotě čteme již ve Starém zákoně:

„Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející Duch je ve všem“ (Mdr 11,24-27).

Jestliže však tvor, který má svobodnou vůli a odpovědnost za používání Boží síly proudící stvořením, trvale porušuje krásu a harmonii Božího díla, a nemiluje to, co Bůh stvořil, tedy odmítá vřadit se do směru Boží vůle, pak jej Bůh nezničí, nýbrž na konci věků této části světa jej uvede do původního nevědomého stavu. Zanikne vědomí jeho osobního já. Nemůže očekávat nic jiného než to, co musí přinést trvalé vzdálení se od Boha.

Zvěst Poselství Grálu o posledním soudu však ještě pokračuje:

„Jakmile se hmotnost zcela rozloží a navrátí zpět k původnímu stavu prahmoty, uvolňuje se pak to, co se stalo opět *nevědomě* duchovním, a vznese se vzhůru ke svému druhu. Avšak nevrací se tam jako vědomý lidský duch, nýbrž jako nevědomé sémě, které bude jednou znovu od počátku začínat své putování v nové části světů, až v něm opět procitne touha po uvědomění“ (498).

Až tak daleko vede Abd-ru-shin náš pohled ve svých eschatologických výkladech! Smíme znát výhled také na to, *co je za duchovní smrtí*, za věčným zavržením: nový začátek cesty ducha uvedeného do původního nevědomého stavu.

Z uvedeného je zřejmé, že Abd-ru-shinovy výklady nemají nic společného s hlásáním konce světa různými sektami v minulosti a přítomnosti. *Erich Wendland* na základě Poselství Grálu říká, že nejde nyní o záchranu pozemského života, nýbrž o věčný život, o ducha člověka:

„Lidé krácejí, nic netušíce, po okraji propasti. Hrozící pád do hlubin je však třeba chápat nikoliv v pozemském smyslu. Je proto nesmyslné činit prognózy o brzkém dění, které má postihnout celou zemi nebo velkou část lidstva“. A dále pokračuje:

„Hrozící nebezpečí se netýká těla a života, pozemského blaha a štěstí, nýbrž ducha člověka, ducha, který se stal osobním; ten je ohrožen onou „druhou smrtí“, o níž se zřetelně mluví ve Zjevení Janově (20,14; 21,8) a kterou má na mysli i Ježíš, když hovoří o „*nejzazší temnotě*“ („temnotách venku“) (Mt 25,30) nebo o *záhubě* (Mt 7,13)“. (E. Wendland, Kristovo poselství a jeho dovršení)

Janovo Zjevení hlásá v podstatě totéž, co říká Abd-ru-shin o věčném zavržení: „To je ta druhá smrt : hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera“ (Zj 20,14-15). *Hořící jezero je zde obrazné vyjádření pro rozklad hmoty*.

Ve svých dvou odpovědích odmítá Abd-ru-shin snahu znát termíny budoucích událostí. V jedné říká, že niterné probuzení je pro lidi důležitější než vědomost o nastávajících událostech, v jiné odmítá „*namáhavé a nespolehlivé vypočítávání*“ (Odpověď č.16).

Znát termíny budoucích událostí není pro lidstvo nyní nutné, protože nejvýznamnější Kristovo zaslíbení o příchodu Ducha Pravdy se právě v naší době již splnilo. Syn Člověka přišel, aniž byl očekáván, za svého pozemského života poznán jen malou skupinou hledajících. Přišel v době, kterou znát nebylo věcí lidí. Splnila se tak Kristova slova: „*Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde*“ (Mt 24,42).

Proto nyní nejde o to být připraven k určitému datu a čekat na další události. Ani nadále nebude věci lidí znát budoucí události a doby jejich splnění. Avšak s velkou naléhavostí bude teď před lidmi, tedy i před křesťany, stát otázka, zda jsou připraveni setkat se s Pánem, se Zaslíbeným, a to dnes, v čase navštívení, neboť Bůh opět podal lidem pomocnou ruku, s láskou se k nám sklonil. O to především půjde nyní i v budoucnosti: setkat se s Pánem a poznat ho v jeho Slově.

3.c. Reinkarnace, zákony stvoření a odpuštění hříchů

Učení o tom, jak může člověk dosáhnout odpuštění hříchů a dojít spásy, aby jeho duch mohl vystoupit vzhůru do světlých výšin a nakonec do svého domova, do ráje, je v Poselství Grálu spjato s naukou o zákonech stvoření a o reinkarnaci čili znovuvtělování.

Kdysi bylo v pokladu křesťanské víry i přesvědčení, že na zemi nežijeme jen jednou, a to na základě některých biblických výroků, které lze chápat ve smyslu *znovuvtělování* (např. Iz 26,19; Ez 37,12-24; Mt 16,13-14; 11,14; 17,11; Mk 6,15; 27,28; L 9,7-8 aj.). Stejně tak je možné vykládat i tato místa Starého a Nového zákona:

„Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě....“ (Jr 1,4-5). „Ano, byl jsem jinou pěkně vyvinutý a dostal jsem dobrou duši, nebo spíše, že jsem byl dobrý, přišel jsem do neposkvrněného těla“ (Mdr 8,19-20). „Bud' veleben Bůh, on žije věčně a jeho království trvá ustavičně, on sám trestá i smilovává se, posílá do říše mrtvých a povolává nazpět, nikdo neujde jeho ruce“ (Tob 13,2).

„Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ (J 9,2). Ježíš víru učedníků v reinkarnaci nevyvrací, neříká totiž: „Nemohl přece zhřešit před narozením“, nýbrž říká: „Nezhřešil“.

„Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn Člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete“ (Mt 24,44). Syn Člověka za tehdejšího života učedníků již nepřišel. Napomenutí k bdělosti lze proto vykládat jejich opětovným pozemským životem v době příchodu Syna Člověka.

„Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,13), říká Ježíš mluvě o událostech v daleké budoucnosti, kdy „toto evangelium o království bude kázáno po celém světě a teprve potom přijde konec“ (Mt 24,14). Vytrvání až do konce předpokládá nový pozemský život v době věku Ducha svatého.

„Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře“ (Mt 5,26). Je bezpodmínečně nutné odčinit viny, říká zde Ježíš. Zemře-li však člověk dříve, než se tak stane? Jak se potom splní Ježíšovo slovo? „Nevyjdeš *odtud*“, říká Ježíš, to znamená: Když jsi viny neodčinitil v tomto životě na zemi, musí se to stát opět na zemi, než budeš moci vystoupit vzhůru do oblasti světla a do ráje. Tím Ježíš ovšem neříká, že v mezidobí v jemnohmotnosti nebude snad takový člověk trpět, Ježíš tím nijak nevyklučuje očištný proces v záhrobí.

Víra ve znovuvtělování byla dlouho živá v některých křesťanských kruzích prvních staletí, jak o tom svědčí dopis církevního Otce Jeronýma Demetriovi. Nejznámější z východních Otců hájících učení o reinkarnaci byl Origenes (+ 254), jenž zastával Platónovo učení s tím související, podle něhož duše existuje před počtím. Víru v reinkarnaci zamítl koncil v Cařihradě r. 553 (H. Vollmann, Ein Tor öffnet sich, str. 140). Důvod odmítnutí bývá spatřován v tom, že se v listu Židům mluví o jednom umírání (9,27). Autor tohoto listu není bezpečně znám.

Avšak i dnešním křesťanům učení o znovuvtělování říká mnoho o spravedlnosti a dokonalosti Boží. Kdo věří, že Boží dílo je dokonalé, musí nutně nést v nitru otázku, v čem spočívá tato dokonalost pokud jde o osud člověka. Proč se někdy dobrému člověku daří špatně a naopak, a jak to, že se narodí tělesně nebo duševně postižené dítě? Revize onoho sněmovního rozhodnutí z r. 553 by otevřela katolickým, pravoslavným i jiným křesťanům prostor pro duchovní pokrok. Našli by cestu k poznání, že Bůh dává možnost odčinit i těžké viny v novém životě na zemi a spravedlivým pak příležitost znovu působit k duchovnímu zušlechtění lidstva.

Mnozí křesťané již dnes nacházejí cestu k poznání. Jako malá ilustrace může posloužit příklad z Rakouska. Tam byla v pravidelné rubrice odpovědí uveřejněna v katolickém časopise Stadt Gottes (roč.107, č.11-12 z r. 1984) otázka:

„Jsem věřící katolík. Od té doby, kdy jsem poznal učení o reinkarnaci, dostává se mi uspokojivé odpovědi na otázku „Odkud je utrpení na světě?“. Všechno je osud z dřívějšího života, osud, který jsme si sami způsobili“

Tazatel projevil zde své přesvědčení o znovuvtělování a o zákoně zpětného působení, o karmě. To je potěšující zjištění. Kámen úrazu je však slovo „všechno“. Tazatel buď neznal Poselství Grálu nebo otázku nepřesně formuloval. Každé utrpení není karmické (str. 256 a Abd-ru-shinova odpověď č. 78), a existuje i symbolické odčinění (36, 44, 221n aj., především přednáška Symbolika v lidském osudu). Mohl ušetřit odpovídajícímu teologu výklad, že všechno utrpení není karma a že existuje odpuštění, protože jinak „není žádný osobní, milosrdný, odpouštějící Bůh.

Nepřesná formulace otázky vedla také k tomu, že odpovídající odmítl karmu a reinkarnaci s poukazem na to, že kdyby všechno byla karma, „nebylo by nezaviněného utrpení ... a také Ježíšova smrt na kříži byla by musela být plodem jeho vlastního těžkého provinění v dřívější existenci“! To nám budiž poučením, že toto vědění musíme předávat přesně!

Jako onen slepý od narození (J 9,2) přijal slepotu předem dobrovolně, aby na ní mohl Ježíš dokázat svou božskou moc, tak duše někdy „přijímá předem vědomě také všechno, co ji na zemi stihne“, aby pomohla druhým (256). To je třeba brát v úvahu a neodsuzovat ukvapeně člověka stíženého utrpením, jak učinili Ježíšovi učedníci.

Kompletní a přesné vědění o odpuštění vin a reinkarnaci podle Poselství Grálu je v takovém souladu s Boží moudrostí, že z křesťanského biblického hlediska je nemožné je odmítnout.

Na podobnou otázku v témže časopise (roč. 109,4 z r.1985): „Byl nějaký koncil, který se zabýval naukou o reinkarnaci?“ odpovídá opět P.dr.Thomas, avšak kupodivu tak, že vlastně žádný církevní koncil se podrobně nezabýval naukou o reinkarnaci. Říká, že tato nauka se dnes velmi šíří a stoupenci že se odvolávají na biblické texty

Pokud jde o *posmrtný život* samý, ten ovšem většina křesťanských teologů akceptuje. O něm svědčí v Bibli mnoho míst, která jistě není třeba zde uvádět. Stejně tak asi nestojí za zmínku ani výjimky, jimiž jsou jen málokteří hlavně protestantští teologové odmítající další samostatnou existenci duše po smrti. Odůvodňují to tím, že dualismus tělo - duše vešel do křesťanství z řecké filosofie.

Dnešní katolická teologie již upouští od mlhavého termínu „spánek smrti“, jímž byl označován stav duše po pozemské smrti až do vzkříšení. Kardinál *J.Ratzinger* vysvětluje katolickou nauku o posmrtném životě tak, že člověk je podstatně nesmrtelný svou duchovou duší. Tato nesmrtelnost je dána již stvořitelským Božím činem a není tedy teprve výsledkem Kristova vykupitelského díla. Člověk po smrti těla neupadá podle Ratzingera do „spánku smrti“, ale žije silou Boží, která ho stvořila. Toto pojetí posmrtného života zhruba odpovídá učení Grálu, s nímž je však v rozporu jiný výklad, totiž že Ježíš byl „prvotinou“ všech, kteří po smrti vstali z mrtvých, že on první byl „vzkříšen“.

K poznání pomáhá v nejnovější době věřícím v církvích i dosud nevěřícím rozvoj vědy o smrti, thanatologie, hlavně spis psychiatra *Raymunda A. Moodyho* „Život po životě“. Zde lze nalézt potvrzení toho, co učí Abd-ru-shin o *jemnějších tělech* (střední a jemná hrubohmotnost a jemnohmotnost), a to v zážitcích resuscitovaných osob, tedy lidí, kteří po klinické smrti zažili veliké světlo, bleskový přehled pozemského života se zpytováním svědomí, a především *pobyt v jiném než pozemském těle*, ostatním lidem neviditelném, které bylo schopno projít volně stěnou nebo kterým procházeli lidé přibíhající k havarovanému autu.

Abd-ru-shinovo učení o *duchu* jako vlastním jádru člověka nalzáme potvrzeno v pracích nositele Nobelovy ceny, odborníka ve výzkumu lidského mozku *Johna Ecolese*. Mozek je podle něho řízen neviditelným principem, který nazval „já“. Dokazuje na základě výzkumů, že mozek sám o sobě nemůže ani myslet a podobá se tak klavíru, kterého používá umělec. Ecoles dále vysvětluje, že se mozku může zmocnit za určitých okolností i jiné cizí „já“, které jej ovládá (např. při transu v hypnóze nebo u spiritistického média a pod.).

Souhrnně lze říci, že věda se již částečně přiblížila k tomu, co učí křesťanství o nesmrtelnosti lidské duše, která sice při smrti hrubohmotné tělo opouští, ale trvá dále, takže pozemská smrt je jen přechodem do nového života. Navíc v poslední době potvrzuje thanatologie a výzkum činnosti lidského mozku mnohé, čím Abd-ru-shin obohatil, rozšířil a dovršil dosavadní křesťanské učení o životě po smrti, jako je rozdíl mezi duchem a duší a mnoho jiného.

Zvěst Ducha Pravdy, Poselství Grálu, jde však ve svých výkladech mnohem dále, než kam může dospět věda. Ani zde není Poselství v rozporu s Bibli, nýbrž dovršuje učení postavené na Bibli, především je jakýmsi aggiornamentem, „zdnešněním“, Kristových slov.

Proces očisty lidského ducha, tedy odpuštění hříchů, je v učení Grálu v úzké souvislosti se **zákony stvoření**.

*„V zázračném díle stvoření spočívá tolik tiše a bezpečně působících zákonů, že by se o každém z těch přemnohých dějů v bytí člověka mohlo napsat zvláštní pojednání. Všem pojednáním byl by však společný jeden veliký základ **dokonalost Stvořitele jako původce všeho, dokonalost Stvořitele, jehož vůle jest živě tvořící Duch. Duch svatý!**“ (424)*

Zákony stvoření, jež trvale uskutečňují Stvořitelovu vůli, působí „samočinně a neúplatně“ (220) a je v nich „bezpečná záruka milosti a odpuštění (221). Na tomto základě rozvíjí Abd-ru-shin své poselství o spáse. V první řadě však budí v čtenářích a posluchačích úsilí žít tak, jak je to milé Bohu. A tak z lásky k Bohu, který je nejvyšší Dobro a Láska, rozhodujeme se pro dobro. Současně Poselství varuje před nebezpečím duchovní smrti. Podobně jako všichni víme, že se blíží naše pozemská smrt, rozklad naší hmotné schránky, stejně tak máme vzít na vědomí, že se blíží rozklad hrubohmotnosti a jemnohmotnosti této světové části a tím i nebezpečí „druhé smrti“, smrti duchovní.

Aby lidský duch nemusel být zavržen, ale směl vystoupit do světlých výšin, k tomu se mu dostává mnohých pomocí ze Světla, a to v celém onom velkém mezidobí mezi vstupem duchovních zárodků do hmotnosti a rozkladem hmotnosti. Na tomto vývoji nevědomého duchovního zárodku k plně vědomému dítěti Božímu mají velký podíl **zákony Stvoření**. Ony dávají člověku poznat jeho pochybení, jeho hříšnost, což bývá začátkem cesty k polepšení, probudí-li se v člověku touha po dobru. Jiným přináší potvrzení, že jejich cesta je správná, což při zachování pokory povzbudí k ještě většímu projevování dobra a lásky.

Zákony Boží vůle ve stvoření jsou také vlastním vykonavatelem Božího soudu nad jednotlivcem po jeho pozemské smrti. Ony jsou přece projevem jeho vůle. Ale nejen to. Zákony jsou takto činné neustále, i za celého pozemského života člověka, a také v jiných úrovních je lidský duch stále podroben jejich působení jako tvor podléhající Boží vůli.

Člověk je tedy zákony Božími „souzen“ neustále, nejen po smrti a při posledním soudu. Rozhodující je, jak se staví vůči Božímu úmyslu se vším stvořeným. Je blažený, zaujme-li stejný směr, avšak zastává-li se nebo dokonce přejde-li do „protisměru“, utrpí zranění nebo snad i ztratí život jako automobilista při riskantním předjíždění.

Jedním z těchto Božích zákonů ve stvoření je **zákon (duchovní) tíže**. Každá vina je spojena jenom s hmotou, proto neznečistí vlastní jádro člověka, ducha, nýbrž zatíží jej jako břemeno. Duch obtížený vinou nemůže zpět do své duchovní vlasti pro hmotnou povahu viny. Hmota ani vina nemohou v ráji existovat, a to pro světlost a lehkost této nebeské říše, této úrovně stvoření. Milostí Boží je možné zbavit se břemene a vinu smýt.

„Je také samozřejmé, že duchovní zárodek, který se ve hmotě obtížil nečistotou, nemůže s tímto břemenem zpět do duchovna, ale že musí tak dlouho pobývat ve hmotnosti, dokud se této tíhy nezbaví, dokud se od ní neosvobodí. Přitom musí z povahy věci setrávat stále v té oblasti, v níž ho zdržuje váha jeho břemene, podle většího nebo menšího množství nečistoty“ (324).

Nezbaví-li se nečistoty do doby rozkladu, nebude se duch moci povznést z hmoty vzhůru následkem tíhy břemene. Nebude tedy vzkříšen k věčnému životu.

Jak se dále projevuje podle Poselství Grálu zákon tíže?

„Zákon tíže má rozhodující význam, že by si jej měl dobře zapamatovat každý člověk, neboť je hlavní pákou veškerého dění i vývojového procesu lidského ducha“ (142).

„Úsilím po nízkém nebo jenom po pozemských požitcích stává se jemnohmotné tělo hutným a tím těžkým a temným, protože splnění takových přání je vázáno na hrubohmotnost. Člověk se tím sám připoutává ke hrubohmotnému, k pozemskému... Jiné je to však u lidí, jejichž mysl převážně směřuje ke vznešenějšímu a ušlechtlejšímu. Jejich chtění samo o sobě činí jemnohmotné tělo lehčím a tím i světlejším, aby se tak mohlo dostat do blízkosti všeho toho, co je cílem vážného přání takového člověka! Tedy k čistotě světlých výšin“ (145).

Další zákon ve stvoření podle určení Grálu je **zákon přitažlivosti stejnorodého**:

„Vedle zákona tíže spolupůsobí tu ještě neméně důležitý zákon stejnorodosti. Dotkl jsem se ho již tím, že druh může poznávat zase jen stejný druh. Příslovní 'Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá,' zdá se být odposloucháno od tohoto prazákona. Ten prochvívá spolu se zákonem tíže celým stvořením“ (143).

„Jakmile odumřením pozemského těla odpadne pozemské zakotvení, klesá uvolnivší se tak jemnohmotné tělo, nebo se vznese jako korek vzhůru do jemnohmotnosti, které se říká onen svět nebo záhrobí. Bude zadrženo podle zákona tíže přesně na místě, které má stejnou tíži jako tělo samo, neboť potom nemůže již dále, ani nahoru ani dolů. Zde najde přirozeně i všechno stejnorodé čili všechny stejně smýšlející, poněvadž stejný druh způsobuje stejnou tíži, a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Jaký tedy byl sám, mezi takovými bude muset trpět nebo se smět radovat, dokud se vnitřní obnovou nezmění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které vlivem změněné váhy nutně ho povede dále nahoru nebo dolů“ (146).

„Je třeba zdůraznit, že se přitahuje jenom stejnorodé. Odtud přísloví: 'Rovný rovného si hledá.'... To však pokračuje dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se konečně také fyzicky, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného. Při tom si musíme povšimnout zákona zpětného působení, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem, a tímto spojením vyvolává zpětné vyzářování“ (40).

Zde je již zmínka o dalším zákoně, o **zákoně zpětného působení**. Je definován takto:

„Třetí základní zákon spočívající ve stvoření vedle těchto již jmenovaných je zákon zpětného působení. On způsobuje, že člověk musí sklízet, co kdysi zasel, a to bez výjimky. Nemůže sklízet pšenici, zasévá-li žito, nesklidí jetel, roztrušuje-li bodláčí. Právě tak v jemnohmotném světě. Nebude sklízet dobro, pociťoval-li nenávisť, ani radost, když v sobě živil závist!“ (143)

„Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, o odplatě a karmě. To všechno jsou jenom dílčí označení zákona, zakotveného ve stvoření: zákonu zpětného působení. Je to zákon, jenž spočívá v celém stvoření od prvopočátku, zákon, jenž byl nezrušitelně vetkán do velkého, nikdy nekončícího dění jako nutná součást stvoření samého a vývoje. Jako obrovitý systém nejjemnějších nervových vláken udržuje a oživuje celý ten mocný vesmír a přispívá k ustavičnému pohybu, k věčnému dávání a přijímání!“ (217)

Zvláště zákon zpětného působení neměl by být ničím problematickým v učení Grálu žádnému křesťanu, žádnému čtenáři Bible nebo posluchači křesťanských kázání. Vytušili jej totiž správně již autoři biblických knih a vyjádřili jej různými způsoby. Mluvil o něm podle svědectví evangelistů také sám Ježíš. Za zamýšlení stojí především tato biblická slova:

„Kope jámu, vyhloubí ji, spadne však do pasti, kterou chystá. To, čím jiné trápí, jemu se na hlavu vrátí, jeho násilnictví na lebku mu padne“ (Ž 7, 16-17)

„Svévolníci tasí meč, luk napínají, chtějí srazit poníženého a ubožáka, zabít ty, kdo chodí přímou cestou. Jejich meč však do srdce vnikne, jejich luky budou přeráženy“ (Ž 37, 14-15).

„Bohu patří moc, i milosrdenství je, Panovníku, tvoje. Ty každému splatíš podle jeho skutků“ (Ž 62,13)

„Obrátí proti nim jejich ničemnosti, umlčí je jejich vlastní zlobou, umlčí je Hospodin, Bůh náš!“ (Ž 94,23).

„Kdo rozsévá bezpráví, sklidí ničemnost, hůl jeho prchlivosti vezme za své“ (Př. 22,8)

„Kdo kope jámu, padne do ní, a kdo valí kámen, na toho se zvrátí“ (Př. 26,27)

„Podle svého smýšlení budou bezbožní potrestáni, ti, kdo nedbali o spravedlivého a odpadli od Pána.“

„Se strachem přijdou při zúčtování svých hříchů, jejich zločiny jim budou do tváře svědčit.“

„Spravedliví však žijí navěky, jejich odměna je u Pána a Nejvyšší o ně pečuje“ (Mdr. 3,10; 4,20; 5,15)

„Zaseli vítr, sklidí bouři“ (Oz 8,7).

Totéž vyjadřují i mnohá jiná místa Starého zákona, např. Ex 20,5-6; 34,7; Dt 5,9; Nu 14,18; Jb 4,8; Ž 92,10; 97,2; 119,75; Iz 3,9-10; Ez 18,20. O zákoně zpětného působení mluví i mnohá slova Nového zákona:

„Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře“ (Mt 5,26)

„Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám“ (Mt 7,2)

*„Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen“ (Mt 12,37)
 „Všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou“ (Mt 26,52)*

*„Ježíš mu řekl: ‘Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího‘ (J 5,14)
 „Co člověk zaseje, to také sklídí“ (Ga 6,7)*

Jiné podobné výroky najdeme u Mt 7,19; Ř 6,23; 14,12; 2k 9,6. Zákon zpětného působení je ve vztahu ke svobodné vůli. Bůh dal člověku svobodnou vůli a tím jej současně podřídil zákonu zpětného působení. Svobodná vůle nese s sebou odpovědnost za tím účelem, aby nebyla trvale rušena harmonie a krása stvoření.

Tento zákon vytušili i někteří myslitelé, např. R. W. Trine (kniha „V souzvuku s Nekonečným“), Prentice Mulford (výrok: „Myslíš-li na jasné věci, přitahuješ k sobě to, co je jasné“) a jiní.

Zákon zpětného působení, provždy uložený do stvoření Boží vůli, tedy Boží Spravedlností, Duchem svatým, přináší člověku buď dobro a pokoj nebo naopak tělesné nebo duševní utrpení. Rozhodující je druh jeho myšlenek, slov a činů, které mohou být buď dobré, když podporují harmonii ve stvoření, nebo naopak ji ruší. Jestliže člověk z vnitřní nutnosti spolupracuje ve směru Boží vůle na kráse stvoření, přinese mu to všechno, čím Bůh stále zahrnuje své tvory; je tak již na zemi účasten věčné blaženosti. Odpovědnost a zpětné působení se kterýsi křesťanský autor pokusil vyjádřit takto: „Odmítnout Boha znamená odevzdat se proudu, který se staví proti stvoření, proudu naprostého rozkladu. Hřích se vyvíjí směrem rozkladným, zatím co láska má sílu konstruktivní. Láska se stává odměnou sama sobě, hřích sám sobě se stává trestem.“

Co starozákonní a novozákonní spisovatelé a Ježíš řekli o zákonech ve stvoření obrazem, podobenstvím či parabolou, to Abd-ru-shin mnohokrát vysvětluje z různých hledisek vždy jako dílo Boží vůle.

„Tyto tři základní zákony jsou základní kameny Boží vůle! Jsou to také ony, které samočinně přinášejí člověku odměnu nebo trest, a to v neúprosné spravedlnosti. Tak neúplatně, podivuhodně až do nejjemnějších odstínů, že v celém tom ohromném světovém dění není ani pomyšlení na nejmenší nespravedlnost. Tyto jednoduché zákony působí tak, že každý lidský duch se dostává přesně tam, kam patří podle svého vnitřního stanoviska“ (143n).

„Kdo se snaží vážně se zamýšlet nad těmito jemnohmotnými ději, ten pozná, jaká neúplatná spravedlnost spočívá v tomto samočinném působení, spatří již v tom nezměrnou Boží velikost. Bůh nemusí zasahovat, když tak dokonale vložil svou vůli v podobě zákonů do stvoření! (144)

Abd-ru-shin učí, že zákony stvoření máme chápat jako **schopnosti**, které Stvořitel vložil do tvorů. Tak schopnost přitahovat stejnorodé, vlastní lidskému duchu, způsobuje, že k člověku neustále proudí dobré nebo zlé podle druhu jeho chtění, protože musí neustále něco chtít a tím i přitahovat. To se jeví jako zákon zpětného působení. Ve schopnosti ducha, která se projevuje požadováním, spočívá svobodná vůle. Dalším důsledkem této schopnosti přitahovat je i „spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu“ (859).

„Přísně vzato není vlastně ve stvoření skutečných zákonů, nýbrž jsou jenom schopnosti, které působí samočinně podle příslušného druhu. A proto, jenom proto se jeví jako nezměnitelné zákony!“ (860)

Kdo chce druhému ublížit, aby tím něco získal, přitahuje nikoliv dobro tohoto zisku, nýbrž zlo, vlastní utrpení podobné tomu, jaké způsobil.

Jak jsem se již zmínil, nemáme Boží zákony ve stvoření považovat za pouhé chladné mechanismy. Vždyť jsou dílem Toho, jenž sám jediný je Život (676). V Poselství Grálu je vědění o neúplatných Božích zákonech provázeno věděním o **síle dobrého chtění**, o **symbolickém odčinění viny** a o **dobrovolném přijetí utrpení**, kde se jedná o úkol v novém životě na zemi. Nemusí tedy být všechno „karma“, když člověka stihne utrpení. Může to při dobrém chtění být i dobrovolná oběť, abychom na zemi splnili úkol ve službě Světlu (256), nebo jde-li o utrpení způsobené nám zlovůlí druhých, může to být prostě **začátek nové karmy druhých**, kdy se oni zatěžují vinou, ale my přitom nemusíme trpět za vinu z minulosti:

*„Kromě toho musí si tazatel též ujasnit, že nikoliv každé soužení musí být následkem **existující** karmy, neboť i karma musela přece jednou mít nějaký začátek. Každý čtenář mého Poselství ví, že i dnes vedle probíhající karmy se ještě každou hodinou nitky karmy nejen rozvazují, nýbrž stále také **nové** navazují“ (Abd-ru-shin, Odpovědi: Odpověď č. 78).*

Dále zde Abd-ru-shin říká, že z tohoto nezaviněného utrpení se máme něčemu naučit pro budoucnost. Příkladem lidí, kteří trpěli nezaslouženě v zájmu ušlechtilého cíle, mohou být křesťanští mučedníci, o nichž říká Abd-ru-shin v slavnostní přednášce „Brána se otevírá“:

„Vzpomeňte na první křesťany. kteří pro Slovo Boží opustili nejen přátele a příbuzné, nýbrž nedbali ani svého postavení mezi spolubližními ani pozemského blaha. Radostně se přiznávali ke Slovům Syna Božího, ačkoliv již nebyl pozemsky mezi nimi. Nezalekli se snášet těžká pronásledování od pohanů, přijímat největší tělesné útrapy a položit i pozemský život, když šlo o to, postavit se pro své přesvědčení za Slovo!“

Jako další upřesnění učení o zákonech ve stvoření, hlavně o zákoně zpětného působení, přistupuje k tomu Abd-ru-shinovo hlásání, že Boží láska nám odpouští viny, dovoluje lidem je odčinit, jestliže jsme se obrátili a chceme již jen dobro:

„Kdo má však z minulosti velmi mnoho vyrovnávat, zdali pak nemusí nutně zmalomyslnět, zda se v něm nevzbudí hrůza před odpykáním vin? Může s tím začít směle a radostně, může být bez obav, jakmile poctivě chce! Vždyť vyrovnání viny může nastat protiproudem síly dobré vůle, která se duchovně stejně jako jiné myšlenkové formy stává živou a je silnou zbraní, jsou schopna odstranit každé břímě temnoty, každou tíhu, a vlastní 'já' přivést ke Světlu!“ (36)

Když Abd-ru-shin v přednášce „Osud“ promluvil o nutnosti, že musíme sklízet plody svých myšlenek, slov a skutků podle zákona zpětného působení, připojil tato povzbudivá slova:

„V samočinně působících zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!

I když vůbec nehledíme na to, že současně s pevným rozhodnutím k dobrému chtění určuje si člověk krajní mez pro okamžik, kdy nutně skončí řetěz špatných zpětných účinků, uplatní se tu ještě jiné dění, které má nesmírnou hodnotu: Díky vytrvalému chtění dobra ve všem myšlení a jednání proudí rovněž následkem zákona zpětného působení ze zdroje stejnorodých sil neustále posila, a tím se dobro v člověku samém stále více upevňuje. Dobro z něho proudí a konečně i utváří podle toho jemnohmotné okolí...

Vracejí-li se pak k tomuto člověku zlá zpětná působení z dřívějšíka, aby vyrovnala vinu, odrazí se od čistoty jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něho odvráceny“ (221).

V závěru přednášky se pak říká, že vracející se hutnější karmické proudy nemohou zakotvit, je-li nitro člověka již jemnější a lehčí, protože nejsou s ním stejnorodé. Na to, že podmínkou osvobození a spásy je dobré chtění, poukazuje mimo jiných míst i závěr přednášky „Mlčení“:

„S probuzením je ti v moudrém řádu velikého stvoření ukázána také cesta, a to onou silou dobrého chtění, kterou jsem již zvlášť zdůraznil, která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy“ (44).

Především je třeba dobře znát obsah Abd-ru-shinových přednášek „Symbolika v lidském osudu“ a „Tajemství zrození“. V nich autor říká:

„A tak se může zformovat v symbolické rozuzlení karmy i ta nejmenší laskavá ochota, kterou jsme druhému prokázali, nebo s bližním pročitěné utrpení, nebo jediné přátelské slovo, pokud je základem toho vnitřní vážné chtění dobra“ (360).

Že **nemoci** mohou ale také nemusí být karmické, svědčí tato slova:

„V rodinách, kde se vyskytují dědičné nemoci, vtělují se duše, které potřebují tyto nemoci. aby se tak zpětným působením osvobodily, očistily, nebo aby mohly pokročit kupředu.“ (256)

„Nezůstane nic nepovšimnuto ani při těch dobrovolných vtěleních, kdy duše bere na sebe z vlastní vůle nemoci za určitým cílem.“ (257)

To se ovšem týká nejen nemocí, ale utrpení vůbec:

„Jiné je to však, ujme-li se duše dobrovolně nějakého úkolu nebo poslání, aby buď pomohla určitým lidem na zemi, nebo aby spolupracovala při pomoci určené celému lidstvu. V tom případě přijímá předem vědomě také všechno, co jí na zemi stihne. Proto ani tehdy nelze mluvit o nespravedlnosti. A zpětné působení přinese za to duši odměnu, jestliže jedná v obětavé lásce, která se neptá po mzdě“ (256).

Obšťastňující a náš duchovní obzor rozšiřující vědění z Poselství Grálu přináší však ještě více. Přináší spásu - tak jako po téměř dva tisíce let přinášelo spásu Slovo Syna Božího Ježíše - a to každému, kdo je ochoten Boží Slovo vtělit do svého všedního života. Jinak řečeno: Boží Slovo přináší spásu tomu, v jehož nitru probudilo k životu **plamen ducha**. Ducha, který prost pozemských žádostí touží vzhůru, k Bohu.

Křesťan, jenž svůj křest a biřmování bere vážně jako zasvěcení nejvyššímu Dobru, a nyní každý Světlu zpečetěný, který své zpečetění a svůj slib náleží a sloužit Bohu neustále oživuje, **dosáhl odpuštění hříchů, protože chce dobro**.

Jestliže se člověk obrátí k dobru již v tomto životě, smí často také ještě zde na zemi odčinit své viny, ať již plně nebo jenom symbolicky, a bude moci po pozemské smrti stoupat vzhůru. Jak je tomu však s těmi lidmi, kteří zemřeli obtíženi nízkými sklony nebo těžkými vinami?

Nauka Poselství Grálu o **očišťování lidského ducha** v jemné hrubohmotnosti a v temných jemnomotných úrovních zdůrazňuje Boží **milosrdenství**, nabízející spásu i hluboko kleslým duším, které se na zemi provinily a své hříchy neodčinily.

Procesem očišťování procházejí samozřejmě také duše, které se zatížily jen menšími vinami a v nichž touha po Bohu ještě zcela neodumřela. Prožíváním v úrovních soumraku (627nn) tato touha sílí a umožní pak duchu vzestup do světlých úrovní.

S očišťováním duší v různých úrovních onoho světa, v němž stejně jako na zemi může se duši dostat pomoci a podpory od jiné, která je již výše, od duše, jež je silnější v dobru a vědomější v lásce, souvisí i to, že Abd-ru-shin neodmítá prosebné **modlitby za zemřelé**. Je to patrné z úkonu Grálu při loučení se zesnulým. Úkon obsahuje vedle díky i přímluvné modlitby s prosbami:

„Pane, prosíme Tě, posilni duši, která chce nastoupit cestu do Tvé říše míru.“

„Prosíme Tě, aby tato duše byla chráněna a doprovázena do Tvé světlé říše.“

Kde je víra v posmrtný život a vědění o tom, že světlý paprsek pomoci může proniknout i k duším, které musí v záhrobí odčinit viny, tam jako plod lásky k bližním se objevuje přímluvná modlitba za zemřelé, zvláště ovšem za ty, kteří to nejvíce potřebují, kdo se obtížili většími nebo menšími vinami. Již deuterokanonická Druhá kniha makabejská mluví o tom v souvislosti s historickou událostí z 2.stol. př. Kr. Když se zjistilo, že padlí izraelští bojovníci se provinili přivlastněním si pohanských obětních předmětů, modlili se ostatní za mrtvé, „aby byli zproštěni hříchů“. Je zde zdůrazněna víra v posmrtný život („vzkříšení“): Kdyby Juda Makkabi a ostatní nevěřili, že „padlí vstanou, bylo by bývalo zbytečné, ba pošetilé, prosit za mrtvé,“ říká se doslovně (2 Mak 12,44).

„Láska Boží stále bdí.“ Proto i v úrovních, kde trpí hluboko kleslé duše, je možný krok vzhůru. Stav, v němž se taková duše nalézá působením zákonů Božích ve stvoření, je vlastně **milost** Boží, protože takový stav pomáhá k probuzení touhy po dobru a po Bohu a tím ke vzestupu.

Jak působí zákony stvoření v očištném procesu? Bůh jimi nabízí duši možnost, aby ve stejnorodém okolí, kam ji přivedly její sklony, prožila své chyby, pocítila nad nimi ošklivost, a tak v sobě probudila dřímající v ní dobré chtění. Tento vývoj může být dlouhý a obtížný:

„Vzchopení se k opravdovému dobrému chtění, které by ho mohlo osvobodit a povznést, bude pro něho těžším, ba po dlouhou dobu nemožným, neboť bude podléhat jen vlivu stejnorodého okolí, které nechová v sobě žádnou světlou myšlenku, jež by ho mohla probudit a posílit. Musí dvojnásobně trpět tím, co si vytvořil. Proto je pak vzestup mnohem těžší než v těle na zemi, kde putuje dobro vedle zla.“ (46)

O očištění hluboko kleslých duší Abd-ru-shin praví:

„Jejich nespoutané vyžívání zasahuje tam jenom ty, kdo jsou stejného druhu, jako i jich se bolestně dotýká vyžívání těch druhých. Trpí tak oboustranně, což vede k uzrávání, ale nikoliv k další vině. Neboť utrpením může se v nich jednou probudit odpor k sobě samým, a s tímto odporem i přání uniknout z této úrovně. Přání vede časem k mučivému zoufalství, které může konečně vyústit v nejrůznější modlitby, a tím i ve vážné chtění změnit se k lepšímu.“ (112)

Tak jako se na zemi dostává člověk duchovně kupředu jen účinnou láskou k druhým a procítěnými modlitbami, stejně tak je tomu i v jiných úrovních stvoření, a to dokonce i tam, kde o svou záchranu z trýznivého vzdálení se od Boha zápasí duše hluboko kleslé:

„Je to truchlivý stav, a pomalu jej může změnit jenom postupné vnitřní uzrávání takového člověka, uzrávání, způsobované stupňujícím se zoufalstvím. Jak v něm vzrůstá touha po Světle, stoupající z takových stísněných a zmučených duší jako neustálé volání o pomoc, tu se konečně okolo něho stále víc a více rozjasňuje, až může spatřit i jiné duše, které stejně jako on potřebují pomoci. Jestliže se snaží podporovat tyto duše, dlící v ještě hlubších temnotách, aby také u nich bylo světleji, tu sílí touto činností v důsledku své námahy, kterou musí vyvinout svou **snahou pomáhat**. V určitém okamžiku je již tak silný, že k němu může přistoupit jiný, který je pokročilejší, a může zase jemu pomoci, aby se dostal ke světlejší oblasti.“ (396)

U duší, které si přivlastnily nečistý sklon, je krok vzhůru možný teprve tehdy, až se jejich přání vystupňuje v **modlitbu**:

„Že takové nespoutané bouřlivé vyžívání je pro okolí nutně velkým utrpením, je snadno pochopitelné. Poněvadž však prožívání je v takových oblastech založeno jenom na vzájemnosti, musí každý jedinec hořce mezi ostatními trpět vším tím, co se sám vždy znovu a znovu trvale snaží způsobovat druhým. Tak je tam život peklem, dokud taková lidská duše zvolna neumdlí a nepocítí k tomu odpor. Potom po dlouhé době konečně procitne v ní znenáhla přání dostat se ven z takového okolí.

Přání a ošklivost jsou začátkem polepšení. Vzrůstají až k volání o pomoc a konečně k modlitbě. Teprve potom může mu být podána ruka ke vzestupu, a to dá na sebe čekat často desetiletí a staletí, mnohdy dokonce ještě déle. Je tedy sklon v lidské duši tím, co člověka nejpevněji spoutává.“ (395)

Poselství Grálu obsahuje upozornění na úroveň jemné hrubohmotnosti, kterou prochází duše bezprostředně po pozemské smrti:

„Taková je činnost malých bytostných, které v jejich skutečném působení ještě neznáte. Takto vytvářejí, nebo lépe řečeno formují, úroveň jemné hrubohmotnosti, která vás očekává, až budete muset odejít do jemnohmotného světa! Je to **práh**, kde se podle vašeho vyjadřování musí vaše duše po pozemské smrti nejdříve „očistit“, než může vstoupit do jemnohmotnosti. Duše se tam zdrží buď déle nebo krátce, vždy podle svého vnitřního druhu, a podle toho, zda svými různými sklony a slabostmi více či méně lpěla na hrubohmotnosti.“ (777)

Úroveň očišťování, „očistec“, je tedy určena k tomu, aby se duše zbavila nízkých sklonů držících ji v blízkosti pozemské, tedy nejhrubší hrubohmotnosti. O těchto sklonech a o očišťování se od nich mluví Abd-ru-shin především v přednáškách „Připoutaný k zemi“ a „Oblasti temnoty a zavržení“. Závažnost sklonů je podle nich velmi rozdílná, vždy však drží člověka dole, brání mu ve vzestupu ke Světlu.

Také zde jde o dovršení křesťanského přesvědčení o tom, co čeká lidskou duši po pozemské smrti. Teologové sice usilují o jasno v tom, co je vlastně očistec, ale zatím stojí před tím s rozpaky a rezervovaností stejně jako před problémem věčného zavržení:

„Druhý vatikánský sněm se zmiňuje jenom stručně o očistci ve věroučné konstituci „Světlo národů“ a nechce se přesně vyjádřit, v čem záleží očistec, protože tato nauka není ještě dosti vyjasněna.

Podle současného mínění teologů očistec záleží v jakémisi přechodném stavu, v kterém se prodlužuje stav smrti a připravuje se vstup do věčnosti. Hlavním obsahem tohoto stavu je očišťování od nedokonalostí a stop hříchů, které nebyly zničeny ve smrti... Očišťování po smrti je pravděpodobně důsledkem tzv. zvláštního soudu: v okamžiku smrti každý člověk může poznat - pod vlivem světla milosti - opravdový dosah svého života; a proto jeho konečné a neodvolatelné obrácení k Bohu je doprovázeno touhou odčinit všechny poklesky a nedokonalosti přítomné v jeho životě. Každý člověk, když se obrátí k Bohu, prožívá bolest nad minulostí a začíná se očišťovat...“ (Z katolického tisku).

To lze doplnit ještě jiným výkladem: „Očistec je časově omezeným trestem, ještě víc však důkazem Boží lásky, která mnohým lidem otvírá bránu k věčnému životu. Cesta očisty bude existovat až k poslednímu soudu. Potom bude jen nebe a peklo“ (tamtéž). Nejvíce nás asi zaujme zmínka o „toutez **odčinit** všechny poklesky a nedokonalosti“ a o tom, že nauka o očistci „není ještě dosti vyjasněna“. Jsme proto tím více vděční Abd-ru-shinovi, že o tom podal podrobné vysvětlení ve svých přednáškách.

Prožívání duše v úrovni jemné hrubohmotnosti není ovšem tak bolestné, skličující ba zdánlivě beznadějně, jako je tomu v temných úrovních, o nichž byla již zmínka a které se běžně nazývají „peklo“. Abd-ru-shin o pekle říká:

„Dokonce i peklo samé je jenom výtvar lidských duchů. Existuje sice skutečně a skrývá vážné nebezpečí, probíhají v něm strašlivá utrpení, a přece je úplně závislé na chtění všech těch lidí, jejichž citění dodává pecku sílu k dalšímu jeho trvání. Tuto sílu dodávají pecku z neutrální síly Boží, která

spočívá ve stvoření proto, aby ji lidští duchové mohli používat. Peklo není tedy zařízení Boží, nýbrž dílo lidí!“ (528n).

Z toho vyplývá, že peklo není jen stav lidské duše oddělené od Boha a tím trpící, nýbrž i úroveň ve stvoření vytvořená a udržovaná chtěním lidí. Slova zde uvedená z Poselství Grálu mohou být v budoucnosti základem dalších úvah o eschatologii v učení Grálu, tedy o tzv. posledních věcech člověka, o jeho osudu po pozemské smrti.

K tomu, co říká Abd-ru-shin o pekle, dospívají pomalu také křesťanští teologové, a tím opět nevědomky dávají za pravdu slovům Poselství Grálu. „Člověka nezavrhuje Bůh, člověk se zavrhuje sám,“ říká kardinál dr. Joachim Meisner. „**Bůh nestvořil peklo**, aby do něho mohl poslat neposlušné lidi... Věčná smrt je jediné dílo, jehož uskutečnění závisí pouze a jedině na člověku. Věčná spása je dílo Boží... Věčná smrt je plodem naší zneužitě svobody...“ (Z katolického tisku).

Křesťanské církve mluví však o **věčných trestech v pekle**. V Abd-ru-shinově učení je věčné zavržení viděno v souvislosti s konečným rozkladem hmotnosti na konci věků, a to, co se označuje jako peklo, jsou oblasti temnoty, kde do oné doby i tam hluboko kleslým duším daruje Boží láska mnoho příležitostí, jak dosáhnout vzestupu ke Světlu. To je podstatně odlišné pojetí.

V církvích je věčné zavržení kladeno do prožívání duší v pekle po pozemské smrti. Tak Církev čs. husitská mluví o „odsouzení a zavržení ... k věčné temnotě, bolesti a zoufalství v odloučenosti od Boha i od obecenství spasených“ (Základy víry ČČS, 1958). V katolické církvi se podobně mluví o „věčných trestech“ těch, kdo se obtížili hříchy a zemřeli v nekajícnosti. „Místo věčného zavržení se jmenuje peklo. Do pekla přijdou ti, kdo zemřou ve smrtelném hříchu. Jejich utrpení je bez konce, věčné, oni nemají naději na vykoupění“ (z katolického katechismu). Podle učení církve odsuzuje Bůh v osobním soudu po smrti k věčnému trestu duši hříšníka, který ani v okamžiku smrti nelitoval svých hříchů. Avšak již před staletími církevní spisovatel odmítl myšlenku věčných trestů v pekle, když napsal: „Pane Bože ... ty uvodíš do pekel a zase vyvodíš“ (Tomáš Kempenský, Čtvero knih o následování Krista, III, 50, 5).

Církve odvozují učení o věčnosti trestů v pekle z několika míst Nového zákona: „A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života“ (Mt 25,46), „Mzdou hříchu je smrt...“ (Ř 6, 23) aj. Když Abd-ru-shin odmítá nauku o věčném zavržení po jednom hříšném životě, mohou v tom teologové vidět rozpor. Na základě vědění Grálu lze vysvětlit i tento zdánlivý rozpor. Uvedená Ježíšova slova (Mt 25, 46) je nutné číst v souvislosti s předchozími, vidět je v kontextu s celou Ježíšovou zvěstí, a také rozlišovat očišťování a utrpení v oblastech temnoty (v pekle) od muk konečného zavržení.

O kom mluví Ježíš, když na uvedeném místě Matoušova evangelia říká, že půjdou do věčných muk?

O těch, kteří projeví nedostatek lásky k bližnímu: „Potom řekne těm na levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně...! Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznul jsem, a nedali jste mi napít...“ Čtème tato slova v souvislosti s jinými biblickými místy, např. s apoštoloým výrokiem, že „Bůh je láska“ (1J 4,8). To by měla vzít v úvahu křesťanská teologie při formulování nauky o věčném zavržení. Kdo by se potom odvážil vyvozovat z onoho novozákonního citátu tvrzení, že po **jediném životě, v němž byl člověk lhostejný k nouzi bližního, uvrhne ho Bůh do věčného utrpení?**

Ježíš, vtělená Boží Láska, neřekl tím nic takového! Ježíš mluví o skutečích milosrdenství a o nedostatku milosrdenství **s pohledem do celé budoucnosti** a ukazuje na nutnost lásky k bližnímu, nemá-li lidský duch propadnout věčnému zavržení **na konci věků**, nikoliv hned po pozemské smrti, po jediném životě. Teprve když lidský duch i při milosti **opakovaných** pozemských životů, kdy je mu dáno **mnoho** příležitostí prokázat dobrou vůli, zatvrzele se vzpírá probudit se k soucitné lásce a setrvává v nízkých sklonech přinášejících bližním utrpení, teprve potom, v době skončení dějin a celé části hmotného světa, při rozkladu hmotnosti, nastává ztrátou osobního vědomí konečné, věčné zavržení, onen biblický „věčný oheň“.

Jestliže milost odpuštění hříchů připravil Bůh ve svých zákonech stvoření, které nesou jeho vůli, neznamená to, že by spásu nebyl přinesl Ježíš. „Zachovááte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce...“ (J15,10). Poselství Grálu učí, že **následování Krista vede vzhůru ke vzkříšení ze hmoty, k věčnému životu (499)** V tom spočívá spása a vysvobození z hříchu, které přináší Ježíš, Syn Boží. Pro ty, kteří, se uzavírají před dobrým chtěním, má Bůh ve své spravedlnosti a lásce ještě jinou cestu, na níž se mohou setkat s jeho milostí. Je to cesta utrpení v temných úrovních. Lidský duch se může probudit tam stejně jako na zemi tím, že sklízí utrpení, které sám rozséval. Vztahuje se na něho starozákonní moudrost: „Koho miluje Hospodin, toho trestá“ (Př 3,12). Jeho cesta utrpení, které mu může přinést vysvobození, je však spíše Boží milost než trest, je to největší pomoc, jaká mu může být poskytnuta.

3.d. *Boží Láska nabízí odpuštění všem*

Protože je Boží dílo dokonalé a bez mezer, je odpuštění připraveno Boží moudrostí v zákonech stvoření. Odpuštění hříchů je Boží milost, jejíž podmínkou je procitnutí touhy po dobrém a ušlechtilém. Protože je tato podmínka známa i v křesťanství (lítost nad hříchy, opravdové předsevzetí, pokání a úsilí o polepšení a napravení), nelze mluvit o tom, že by tato podmínka, kterou zdůrazňuje Poselství Grálu, znevažovala dílo Spasitelovo nebo je činila zbytečným. Profesor Trtík ve své zde již zmíněné kritice Poselství Grálu se domnívá vidět v Abd-ru-shinově učení návod „jak se člověk může spasit sám“. To je ovšem pochybený úsudek, jehož účel je však jasný: vzbudit u svých souvěrců maximální nedůvěru vůči novému učení.

Na rozdíl od většiny křesťanských církví nová Boží Zvěst hlásá, že tresty v pekle nejsou věčné, že Boží slitování září až do největších hlubin temných oblastí, i když postavení a utrpení duší v nich je mnohem těžší než v jiných oblastech očišťování od menších vin /394nn/.

I z oblastí temnoty a zavržení je možný vzestup ke Světlu. Láska Boží to dovoluje duším, v nichž se nakonec přece probudí touha po dobru, po Světle, po Bohu, touha očistit těžké viny a snaha pomáhat duším kleslým ještě hlouběji /395/.

Za beletristickou ilustraci těchto dějů popsaných v Poselství mohou být považovány některé duchovní povídky Hanse Christiana Andersena, např. „O dívce, která šlápla na chléb“. Je obdivuhodné, jak důsledně podle z Poselství Grálu nám známých zákonů stvoření vylíčil zde dánský spisovatel povídkovou formou **proces očisty** kleslého lidského ducha i jeho **vzestup ke Světlu**, jeho obrácení k dobru z původní zatvrzelosti ve zlém a z utrpení v temné úrovni přes procitnutí zdrcující pokory a vřelou touhu po čistotě a ušlechtilosti až k modlitbě a nakonec k uskutečnění dobra činem. A to duchu dívky, dříve silně tíhnoucí ke zlému, přineslo spásu. (Podrobnosti o Andersenových duchovních povídkách, z nichž je patrné autorovo vytušení zákonů stvoření, světlých a temných úrovní, reinkarnace aj. jsou obsaženy v mém pojednání z r.1973).

„Jediný Bůh soudí a zkoumá srdce, a proto nám nedovoluje soudit o vnitřní vině nikoho“, říká pastorální konstituce „Gaudium et spes“/II, 28/ z II. Vatikánského koncilu. To platí pro každého člověka a ve všech případech. Jen ten, kdo soudí, může odpouštět, tedy Bůh, nikoliv člověk podle svého uvážení. „ Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám...“ /Iz 42,8/ Proto nedává člověku ani moc odpouštět hříchy. Můžeme a máme odpustit druhému to, čím se proti nám provinil, /jak je to míněno v J 20,23/, ale i tak ponechává si Bůh rozhodnutí o viníku. Duch svatý, Boží Vůle, působí ve vesmíru prostřednictvím zákonitosti, v níž je obsažena Boží spravedlnost i láska. Bůh odpouští tomu viníku, který hříchů lituje a snaží se o nápravu, kdo se tedy obrátil k dobrému chtění.

Obrácení k dobrému je živé dění, plné pohybu, proudění a pomoci shůry, spojené s působením **duchovních vůdců a pomocníků**, promlouvajících k nám prostřednictvím našeho **svědomí**, jehož částí je jejich napomínání. To je cesta k odpuštění hříchů všem.

Věříme-li v působení přímluvných modliteb, nesnižuje se tím Boží majestát a sláva, rovněž tak ne osobní zpovědí, svěříme-li se druhému člověku se svým proviněním: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni“/Jk 5,16/. Uzdravení zde může znamenat i odpuštění hříchů. Jestliže se v téže epištole praví:“...bude mu odpuštěno“, je tím míněno, že mu odpustí Bůh, nikoliv člověk. Ale toto odpuštění Boží tomu, kdo je dobré vůle, smí ovšem člověk hlásat nebo ohlásit druhému všeobecně jako milost Boží. Ta může být ovšem darována jen tím, koho hříchem urážíme, tedy Bohem.

Vnitřní obrat člověka k dobrému chtění je Bohem požadovaná podmínka odpuštění hříchů, tedy spásy a duchovního vzestupu. I když Poselství Grálu vidí toto odpuštění jinak než křesťanská teologie, obě pojetí se setkávají právě v oné podmínce, jíž je zásadní obrat člověka ke chtění toho, co je dobré a ušlechtilé. Přitom nezáleží na tom, zda je obrat k dobrému nazýván pokáním, smířením s Bohem nebo jinak.

Soteriologie je křesťanská nauka o spáse, o Ježíši jako Vykupiteli a Spasiteli. V Poselství je spása chápána v rámci Božích zákonů ve stvoření jako odčinění a odpuštění hříchů a znovu darovaná možnost vzestupu ke Světlu. I zde, v soteriologii Grálu, je Ježíš Syn Boží a Spasitel. Přitom je v Poselství Grálu **myšlenka oběti** jako základního předpokladu odpuštění hříchů opuštěna jako neodpovídající Boží

moudrosti a spravedlnosti a oběť má zde jiný než ústřední význam. Oběť může být pomocným prostředkem k obrácení k dobrému chování nebo má jiný smysl než bezprostředně spasný. /Srov.předn.“Spasitel“ nebo slova modlitby Grálu: „Tobě obětují celé své bytí.“/

Myšlenka oběti, zvláště oběti **na usmíření hříchů**, je v duchovních dějinách lidstva známa velmi dlouho. V kulturech národů před Božím sebezjevením Staré a Nové smlouvy vidíme **lidské oběti** / Orient, Evropa, středoamerické a jihoamerické indiánské kultury/. Nejotřesněji na nás působí oběti dětí. Izrael upustil od lidských obětí již na začátku svých dějin za praotce Abrahama současně s přijetím víry v jediného Pána. Zvířecí oběti i přes jejich odmítání některými proroky v Izraeli však zůstaly, dokud trval kult v jeruzalémském chrámě. Křesťanství uchovalo myšlenku smířící oběti ve víře v Ježíšovu zástupnou oběť za lidské hříchy. Tato víra má různé navzájem se poněkud lišící podoby, ale základem je vždy myšlenka krvavé oběti za účelem usmíření Boha, známá již ze starých náboženství Orientu.

Poselství Grálu nám zprostředkovalo Slovo Boží o tom, že Bůh jako milující Otec, jako Láska sama, nevyžaduje oběť života, aby byly smazány hříchy někoho jiného. Kristova oběť je v Poselství v souladu s Boží láskou a spravedlností interpretována jinak než jako zástupná oběť na odpuštění hříchů.

Někteří současní katoličtí teologové a spisovatelé vyslovují přímo nebo nepřímo rozpaky nad dosavadním v církvi stále platným výkladem Ježíšovy smrti na kříži jako Bohem chtěné oběti na usmíření Božího hněvu, jako zadostiučinění za lidské hříchy. Dva příklady jsem uvedl ve své práci „Utrpení a oslavení“ v kapitole „Kristova oběť ve světle Pravdy“ /rkp.1986,s. 89-91/. Šlo o příklady z Katolického týdeníku. V nedávno vyšlé knize profesor základního bohosloví fakulty v Litoměřicích si mimo jiné stanovil úkol, čtenářům „objasnit tajemství vůle Otce nebeského, který žádal plně zadostiučinění za viny lidstva potupnou smrtí svého Syna, Ježíše Krista, na kříži kalvarském.“ To se autorovi ovšem nepodařilo. Mohl jenom poukázat na známou starozákonní předpověď o muži bolesti, který „naši ubohost na sebe převzal...“, byl poraněn za naše hříchy...“/ Iz 53, 3-12/ a na slova Jana Křtitele o Božím beránku. Autor zakončil kapitolu slovy: „Rozumem nemůžeme pochopit toto úžasné tajemství spravedlnosti a lásky Boží. Jedině srdcem.“ To ovšem není objasnění. Zbývající část jeho stručného výkladu mluví však spíše **proti** myšlence zástupné oběti a rozvíjí zcela **jiné pojetí** Ježíšovy oběti, než je pojetí zástupné, satisfakční. Snad je na místě něco ocitovat ze zmíněné knihy /J.Kubalík, Hovory o víře.Čes.katol.Charita, Praha 1986,s.40 n/.

„Je zřejmé, že Bůh není krutý Moloch, jemuž sousední národy přinášely své děti jako krvavou oběť. Tuto krutost Hospodin, Bůh izraelský, ústy svých proroků odsuzoval jako zločin.“

„Je také zřejmé, že nový člověk Kristus, který přišel na svět bez jakéhokoliv hříchu a také bez hříchu žil, mohl vykoupit lidstvo a smířit je s Bohem bez hrozné smrti na kříži golgotském. Vždyť Bohu nejde o utrpení a smrt, nýbrž o plnou odevzdanost a dokonalou poslušnost člověka.“

„Ježíšova bolestná smrt na kříži nám připomíná hrůzu hříchu, který je vzbouřou proti Bohu a otroctvím Satana. Uvažme, jak by lidé brali hříchy, za něž musel tolik trpět náš Spasitel, na lehkou váhu, kdyby Pán Ježíš skončil svůj život jako zbožný tesař v Nazaretě a zemřel obyčejnou smrtí na svém loži. Jak bychom pak své hříchy omlouvali i z malicherných, nicotných důvodů...Hrozná smrt Ježíšova za jeho bratry a sestry je také jedinou odpovědí na otázku po smyslu utrpení nevinných. Neboť utrpení nevinných může být plodné a prospěšné celé církvi, když je trpělivě snášeno ve spojení s utrpením Kristovým.“

V těchto slovech našeho předního katolického teologa je mnoho pozoruhodného. Autor se snaží obhájit smysluplnost Ježíšovy oběti: Mohl-li Ježíš vykoupit lidstvo a smířit je s Bohem i bez oběti na kříži, a přesto v getsemanské zahradě Bůh Otec jeho oběť neodmítl, kalich od Ježíše neodňal, muselo to mít jiný smysl. V tom je autor zajedno s Abd-ru-shinem, který smysl Ježíšovy oběti nepopírá, když říká:

„Kdyby byl prchl, kdyby se byl všeho vzdálil, mohl se zachránit před smrtí na kříži. Tím by však bylo v posledním okamžiku zvítězilo temno, protože pak veškeré Ježíšovo působení bylo by zvolna upadlo v zapomenutí a temno by bylo mohlo ovládnout všechno jako vítěz. Ježíš by nebyl splnil své poslání, dílo spásy by zůstalo nedokončené.“ (249) Kdyby se byl Ježíš útekem vyhnul smrti a tak opustil svou práci, bylo by to v lidech muselo vyvolat pochybnosti.“/249/

Zjištění, že Otec na Synovu modlitbu v getsemanské zahradě odpověděl tím, že oběť neodmítl, **není** ještě potvrzením správnosti satisfakční teorie a víry v Ježíšovu zástupnou oběť.

Jednu možnost, proč se Ježíš nevzdálil, ale z poslušnosti k Otci se vydal v ruce nepřátel a tak se obětoval, uvádí sám prof.Kubalík slovy o **trvale varovné připomínce hrůzostrašnosti hříchu**, která spočívá v Kristově oběti. V uvedeném úryvku z Kubalíkova spisu lze tak vystopovat začátek **nové cesty**,

nového směru v chápání a interpretaci Kristovy oběti. Cíl této cesty, tj. všeobecné poznání neudržitelnosti víry v Ježíšovu zástupnou oběť na usmíření Božího hněvu, je ovšem v křesťanských církvích zatím v nedohlednu.

Vidíme tedy, že oběť sama o sobě může nám jenom pomáhat najít cestu ušlechtilosti a dobra, cestu podle Boží vůle, a jít po ní, nemůže však být zadostiučiněním za naše hříchy. Opuštění hříchů má **zcela jiné předpoklady**, které jsou patrné m.j. i v Abd-ru-shinových výkladech o prožívání v temných oblastech.

Jak jsme si již řekli, na rozdíl od křesťanské teologie Abd-ru-shin učí, že tresty v pekle nejsou věčné. Tímto tvrzením Abd-ru-shin jakoby aktualizuje a znovuožívuje Ježíšovo hlásání o milosrdném Otci na nebesích. To bylo to nové, co přinesl Syn Boží, neboť o Boží spravedlnosti věděli Židé již mnoho, jak může dokumentovat tento výňatek ze spisu židovského dějepisce **Josefa Flavie** /asi 37-100 po Kr./ „Židovské starožitnosti“ /18,2/:

„Duše jsou podle nauky farizeů nesmrtelné, a po smrti čeká na ně stav odplaty: odměna za ctnost a trest za hříchy. Ctnostným je opětový návrat do života lehkým – pouze ony přecházejí do nových těl; duše hříšných naproti tomu jsou trýzněny věčnými mukami.“

Farizeové, nejvýznamnější teologická škola v Izraeli Ježíšovy doby, věřili ve věčnou mukou v pekle, věřili v zákon zpětného působení /zákon odplaty/, a dokonce v reinkarnaci, jak je patrné z našeho úryvku! (Ježíš samozřejmě tuto víru v reinkarnaci znal a počítal s ní u svých posluchačů – srov. Jan 9,2! Snad proto o znovuvtělování výslovně nemluvil, i když některé jeho výroky ji nepřímo potvrzují.)

Křesťanská teologie mluví o **milosrdném a odpouštějícím Bohu**. Odpůrci mohou operovat těmito jistotami víry proti Poselství Grálu, jak se ostatně i stalo, aby dokázali, že se Abd-ru-shin mýlí, jestliže hlásá vědění o Božích zákonech ve stvoření, které působí samočinně, a učí-li, že Bůh nemusí zasahovat, poněvadž jednou provždy vložil svou vůli do svého díla. Může se jim zdát, že se tím zužuje prostor pro víru v osobního Boha, odpouštějícího svobodně jednotlivému hříšníku jeho viny.

Tito teologové přitom kupodivu mluví o věčných trestech, o věčném zavržení po jednom hříšném, nekajícím životě na zemi! Neuvědomují si, že **právě to je znevážení Božího milosrdenství** a Boží Lásky, která přišla v Ježíši!

Je důležité znát učení Grálu pokud jde o tuto otázku, a také pochopit biblické výroky o věčném zavržení tak, jak jsou míněny. Bez obratu k dobrému chtění není možná spása. Kristus přináší spásu ve svém Slově, které probouzí touhu a úsilí po dobru /247n/. Neobstojí také námitka, že Abd-ru-shin svým učením o zákonech stvoření a o odpuštění hříchů odčiněním a úsilím o dobro neponechává prostor pro víru v Kristovu oběť. **Také církev přece učí, že Kristova oběť je ke spáse jen někomu**, jenom těm, kteří se snaží žít podle jeho slov, a když se někdy proviní, litují toho a chtějí se napravit! Učí, že tresty v pekle jsou věčné.

Z toho vyplývá, že i církev, ačkoliv mluví o odpuštění hříchů skrze Kristovu krev, učí současně, že **nekajících se hříšníků se spása netýká!** A nekající se hříšníci jsou ti, kteří se neobrátili k dobru. A tu jsme u oné velké pravdy, kterou hlásá Abd-ru-shin, totiž, že **odpuštění hříchů je důsledek „pevného rozhodnutí k dobrému“**/221 aj./ Odpuštění hříchů je **Boží milost** vůli Boží vložená do stvoření.

Shrneme-li učení Grálu o tomto předmětu víry, můžeme říci:

1. Milost odpuštění hříchů připravil Bůh ve svých zákonech působících ve stvoření.
2. Vzestup ke Světlu je možný i z oblastí zavržení, z úrovní soumraku a temnot. Také tam je možné probuzení touhy po dobru, po světlé říši Boží, je možná modlitba a snaha pomáhat druhým. Bůh může odpustit hříchy i duším, které trpí v oblastech, které se v křesťanství nazývají peklem.
3. Duchovní jiskra zůstává čistá, i když je obalena nečistotou. Nečistoty, nízkých sklonů a vin se může zbavit do doby posledního soudu.

Učení Grálu, které hlásá možnost obrácení a omilostnění i pro duše kleslé do nejtemnějších hlubin a možnost odčinit viny v novém životě na zemi a začít znovu s dobrým chtěním, **vidí Boha mnohem milosrdnějšího** než ono učení, které hlásá věčnost trestů v pekle po jediném hříšném pozemském životě.

A taková **útěcha** a naděje, kterou díky Poselství Grálu máme o osudu těch, kdo odešli z tohoto světa zatíženi těžkými vinami. Víru v Boží milosrdenství opíráme o vědění, že Boží láska nabízí odpuštění

hříchů **všem duším** až do doby soudu na konci věků, kdy budou do rozkladu hmotnosti spolustrženy duše, které se do té doby přes veškerou pomoc ze Světla nepovznesou nad hmotu.

Děkujeme Bohu, že vyslal Ducha Pravdy, aby nám přinesl vědění o milosti znovuvtělování a o tom, že utrpení a „tresty“ v temných úrovních nejsou věčné, že osobní soud po pozemské smrti člověka není ještě poslední slovo v jeho osudu.

Právem je podle Janova evangelia Duch Pravdy nazýván také **Utěšitelem** nebo **Přímluvcem** /J 14,16,26;15,26;16,7/. Přinesl zvěst, která nám dovoluje, abychom Boha viděli jako nejvýše moudrého a milujícího Otce, který daruje svou milost odpuštění hříchů a tím věčný život mnoha dalšími způsoby, které před příchodem Ducha Pravdy nemohly být lidem známy. Bůh nabízí možnost odčinit těžké viny mnohem déle, než jak se dosud učí v tradičním křesťanství.

3.e. Koruna věčného života

„Takový je ten veliký děj vznikání a zanikání, stále se opakující v nejmenším stejně jako i v tom největším. A nad tímto koloběhem stojí pevně první, duchovní stvoření, tak zvaný ráj, který na rozdíl od zformované hmotnosti rozkladu nepodléhá.

*V tomto věčném duchovnu, které zářivě spočívá nad celým koloběhem hmotnosti, tam má svůj původ nevědomé sémě lidského ducha. Je to také duchovno, které jest **konečným cílem** lidského ducha, jenž se ve hmotnosti stal vědomým sebe samého a tím **osobností**.*

Vychází jako nevědomý zárodek bez odpovědnosti. Navrací se zpět jako vědomá a proto i odpovědná osobnost...ovšem jenom tehdy, jestliže na své nutné cestě hmotností nezabloudil, nezůstal-li tedy trčet ve hmotě, nýbrž slaví-li jako lidský duch, který dosáhl plného sebevědomí, své vzkříšení ze hmoty. Svě radostné znovuvyhoření ze hmotnosti, vstříc oné světlé, věčné části stvoření“ /496/.

Poselství Grálu odhaluje tajemství původu a cíle lidského ducha a poučuje nás tak o smyslu našeho života na zemi a našeho bytí vůbec. Proto je Poselství Grálu posledním, konečným zjevením Božím v řadě předcházejících, o nichž se v něm praví:

„ Při každém obratu nabízel Stvořitel dozrávajícím lidským duchům nová, jim dosud neznámá zjevení. Měla sloužit k rozšíření vědění, aby jejich duch dalším poznáním byl schopen se povznést do světlých výšin, které lidští duchové kdysi opustili jako nevědomé duchovní zárodky“ /960/.

První úryvek z Abd-ru-shinovy přednášky ukazuje, jaký je cíl cesty, je-li chtění a konání člověka dobré. „Buď věrný až do smrti a dám ti korunu života“ /Zj 2,10/. Mohli bychom také říci „věnec života“, obojí je symbolem vítězství, vítězství nad odvěkým nepřítelem. „Co oko nevidalo, ani ucho neslychalo, co nevstoupilo do lidské mysli, to vše připravil Bůh těm, kteří ho milují“ /1 K 2,9/. Nadšení v oblastech Světla a v ráji nelze slovy vyjádřit, můžeme však mluvit o důsledné zákonitosti, která do ráje přivádí lidské duchy, kteří odložili všechno nízké, směli se očistit od všech vin, a nyní planou citem velebení Boha jako živá oběť chvály a díkůvzdání. Stejný zákon stvoření, který dává po pozemské smrti klesnout zlovolné nebo nečistým sklonem zatížené duši do temných oblastí jemnohmotného světa, dovoluje duši usilující k dobrému vystoupit do světlých oblastí jemnohmotnosti a potom i do nehmotného a proto nepomíjivého ráje.

Duch Pravdy líčí tento děj vzestupu do světlých oblastí, i to, v čem spočívá blaženost lidské duše, která směla vystoupit až tam. Mluví o tom v přednášce „Oblasti světla a ráj“, kde se dále říká:

„Radost lidského ducha ze všeho čistého a ušlechtilého bude tím povzbuzována a stále více posilována, a bude ho povznášet dál a dále. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto citěním, bude se zjemňovat a zjasňovat, takže záře duchovně bytostného jádra bude pronikat stále oslnivěji. Konečně odpadnou i poslední zbytky tohoto jemnohmotného těla, jako by shořely v plamenech. Lidský duch, který se tak stal dokonale vědomým, který se tak stal osobností, bude pak moci v dokonalé duchovně bytostné podobě překročit hranici k duchovně bytostnému. Teprve tím vchází do věčné říše Boha Otce, do nepomíjivého ráje“ /398n/.

Lidský duch se vrátil „domů“, do svého pravého domova a stal se „Božím dítětem“. O ráji Abd-ru-shin praví, že tam

„sídli zralí a veškeré viny a tíhy zbavení duchové, jejichž život je jedině službou Bohu. Neboť dobro vzniká jenom z bezvýhradného plnění Boží vůle pro dokonalost, která v ní spočívá“/308/.

Duch se tedy vrátil jako zářící plamen tam, odkud kdysi vyšel jako nevědomý duchovní zárodek. Ono „vyhnání z ráje“, o němž mluví bible, bylo ve skutečnosti nutné, aby duch dosáhl uvědomění si sebe samého:

„To znamená za trpkého získávání zkušeností, když se bude muset bránit a bojovat s útočícími na něho vlivy nízkého okolí, do něhož přichází jako cizinec“/422/.

Tak vykládá Abd-ru-shin biblická slova, která pravil Hospodin k prvnímu člověku na zemi: *„V potu své tváře budeš jíst chléb.../Gn 3,19/.*

Duchové v ráji, v místě věčné blaženosti, šíří k blízkým i dalekým mír, radost, čistotu a lásku. Vzhledem k pozemské hrubohmotnosti lze říci, že jsou v blízkosti Boha, k němuž vzhlížejí v trvalém velebení a zbožné úctě a jehož blízkost při veškeré jeho vznešenosti a nedostupnosti blaženě zakoušejí, aniž ovšem Boha vidí. Abd-ru-shin učí, že Boha nemůže spatřit žádný tvor, i když dosáhl nejvyšší dokonalosti. V církvích zmiňované „patření na Boha v nebi“ je nutno chápat jako pocitování jeho blízkosti, jaká je pro ducha nejvýše možná.

Poselství Grálu nám objasňuje, že do ráje nemusí člověk vejít po jediném pozemském životě. Cesta ke koruně věčného života bývá delší. Svou dobrou vůli žít tak, jak je to milé Bohu, musí člověk dokázat nikoliv jenom v jednom krátkém pozemském životě, ale Stvořitel od něho očekává více: **vytrvalost a stálost v dobrém v opakovaných životech na zemi**, stálost uprostřed mnohých pokušení a těžkostí; k jejich překonání dává však On svou pomoc.

Vstupem do světlých oblastí a do ráje nekončí úsilí lidského ducha pomáhat těm, kteří jsou dosud v nebezpečí ulpění na hmotě. Lidé, kteří svou osobnost rozvinuli v nástroj Boží vůle, kteří odcházejí z pozemského života neobtěženi hříchy, protože své viny směli z milosti Boží odčinit pro své dobré chování, a to někdy jen symbolicky, kterým byly tedy hříchy odpuštěny a kteří smějí vstoupit do oblasti světla a nakonec do ráje, **přicházejí mnohdy znovu na zemi** a vtělují se v pozemském lidstvu. Abd-ru-shin v odpovědi na otázku o vzývání svatých říká:

*„Vzývání duchovních pomocníků a vůdců je samo o sobě krásnou zvyklostí, pokud se tak děje ve **správném** smyslu...Ani občasná prosba o pomoc není ničím nesprávným, pokud se tím neupadne v uctívání, které náleží jedině Bohu.“*

Zcela nový pohled přinášejí jeho slova, že i někteří Kristovi učedníci „byli od té doby vícekrát opět na zemi v rozličných podobách...“/ Abd-ru-shin, Odpověď č.46/.

Ve stvoření není nikde zastavení, ale stále je všechno v pohybu. Nejen pokud jde o cestu člověka ve stvoření, ale i ve velkém dění světovém.

A tak i když se člověku dostalo koruny věčného života, neznamená to stagnaci. Mnozí blažení duchové, věrně sloužící Bohu a jeho Slovu, přicházejí vícekrát na zem, inkarnují se nepoznání mezi pozemskými lidmi, aby pokračovali v díle duchovního osvícení a vzestupu lidstva. Aby spolupracovali na záchraně lidstva před duchovním spánkem, jenž je varovnou předzvěstí blížícího se nebezpečí duchovní smrti.

Náznak tohoto vědění lze vidět v rozhovoru Ježíše s učedníky při sestupu s hory proměnění /Mt 17,10 /, z něhož je zřejmé, že v Izraeli žilo očekávání opětného příchodu proroka Eliáše.

Nutno dodat, že činnost světlých duchů vtělených na zemi není jediný způsob, jak tito omilostnění mohou pomáhat lidem v jejich úsilí o duchovní vzestup. Aniž by se tedy vtělili, mohou i ze světlých úrovní budít v nás touhu po Bohu a pomáhat nám, aby v našem srdci zvítězilo dobro. V přednášce „Duchovní vůdce člověka“ mluví Abd-ru-shin o všech, kteří nám z jiného světa pomáhají ke vzestupu. V podstatě jsou asi tři skupiny těchto duchů. Nejbližší jsou pomocníci z jemnohmotnosti, kteří jsou s námi spojeni stejným druhem našich chyb a kteří sami mají mnohé odčinit/834/. Jejich napomínání je částí našeho svědomí/835/. Duchovní vůdcové posilují naše ctnosti a působí jako magnet/834/. „Vyšší vůdce může k vám přijít jenom tehdy, až i vy jste mezitím dosáhli vyššího stupně...“/833/. Jsou s námi spojeni stejným druhem našich ctností/834/.

*„Nad těmi všemi stojí však již praví vůdce, kteří vás očekávají a zatím drží, abyste při svém velkém očisťování neklesli a při tom nezahynuli. I zde probíhá všechno podle zákona přitažlivosti stejného druhu! Jsou to **prastvoření**, kteří tak mocně působí“/834n/.*

„A tito nemnozí jsou teprve **skutečnými** vůdci, avšak jenom v nejčistší, dalekosáhlé věčnosti svým vyzářováním, **nikdy ne osobně**“/835/.

Prastvoření jsou vůdci i duchů v ráji, o nichž pojednává tato kapitola. Abd-ru-shin o tomto působení prastvořených říká:

„Svým zářením působí pak na skupiny stejného druhu ještě v praduchovnu, na ty, kteří jsou níže. A **skupiny** každého druhu jsou potom ještě níže a dále také v ráji, mezi dokonalými z později stvořených, vyvinutých lidských duchů“/835/.

A duchové v ráji jsou ti, kdo obdrželi korunu věčného života a podílejí se na vedení pozemských lidí, mezi něž i oni patřili. Jejich vliv na nás má patrně různé podoby. V bibli se často mluví o setkání se světlými duchy s o jejich zásazích do lidského života. Jsou tam nazýváni „anděly“, tj. posly.

Z učení Grálu víme, že tito služebníci Světla se mohou opět vtělovat mezi lidmi. Příkladem snad mohou být opakované inkarnace Kristových učedníků, zmíněné v citované již Abd-ru-shinově odpovědi/č.46/. Služebníci Boží přicházejí ze světlých výšin, vtělují se znovu na zemi, a niž by si toho byli vědomi, využívají zkušeností z minulých pozemských životů a z prožívání v oblastech Světla.

Pro úplnost je třeba říci, že kromě těchto lidských duchů vtělil se na zemi „v počátečních dobách“ někdy i stvořený/962/. **Duchovní zkušenosti kdysi získané, láska k bližním a snaha pomáhat jim ke vzestupu přetrvává jako pečeť na duchu ze světlých výšin přes proměny jeho bytí.**

Kdyby nebylo tohoto znovuvtělování světlých duchů pozemských lidí, muselo by se patrně v morální a etické oblasti začínat často v průběhu lidských dějin vždy znovu a vývoj k duchovní zralosti by byl ještě obtížnější. Nebezpečí pokušení, které přináší bytí v hrubohmotnosti, hrozí ovšem i jim, ale jsou silní v sobě a dostává se jim větší pomoci, proto nemohou tak snadno klopýtnout.

Patří k nim jistě mnozí z oné dlouhé řady připravovatelů cesty, proroků, světců a všech těch neznámých lidí, jejichž duch nese v sobě již z minulosti hlubokou víru v Boha, a kteří nejen slovy, nýbrž i pouhým svým bytím probouzejí v druhých touhu po dobru a po Bohu. Jejich pomoci je zde na zemi zapotřebí, poněvadž většina lidí lpí na hmotném a téměř již ztratila schopnost otvírat se hlasům shůry, zatím co spíše může je povzbudit k dobrému hlas pozemského člověka a příklad jeho života.

Světlí duchové se vtělují, aby znovu použili dávných zkušeností ze své služby Světlu pro pomoc druhým, aby i oni směli dostat korunu věčného života a vejít do ráje. Při tom je jim velkou pomocí dar otvírat se světlému vedení, které jako řetěz duchovních vůdců a pomocníků sestupuje ze světlých výšin až do hrubohmotnosti této země.

Tak blažení duchové z oblastí Světla a z ráje udržují trvalé spojení mezi lidstvem a věčnou říší Boží.

Upozornění pro čtenáře mých prací

Závěry obsažené v tomto spise, které nejsou doslovným citováním úryvků z Poselství Grálu, nýbrž jejich výkladem a rozvedením, a všechny soukromé názory autora nutno přijímat jenom jako osobní mínění, které nemusí být vždycky správné. Osobní názory autora je třeba samostatně zkoumat a srovnávat se Slovem Poselství. To je již úkol čtenáře samého. To se týká všech mých prací.

Výslovně na to upozorňuji, protože dokonce i v předmluvě k informační brožuře vydané nakladatelstvím na Vomperbergu v roce 1953 se říká: „Každý čtenář nechť je si vědom toho, že sepsané články jsou lidským dílem. Proto kde by snad vznikly pochybnosti nebo nejasnosti, tam platí Slovo Poselství jako jedině směřodonné a rozhodující měřítko.“

J.H.

Spis „Křesťanství třetího věku“ vznikl na základě mé odpovědi prof.dr.Zdeňku Trtíkovi na jeho článek v Theologické revue, roč.1978,č.5, v němž se zabývá hodnocením Abd-ru-shinova Poselství Grálu z pohledu křesťanského teologa.